

HER ŞEY DEĞİŞECEK

Bir 8 Mart daha gelirken isyanımız da yükseliyor.

Her geçen gün daha fazla çıkıyor sesimiz. Cinayetlere, taciz ve tecavüzlere, şiddete, savaşımlara, yoksulluğa karşı haykırıyoruz. Ancak her bahar gelirken daha da haykırıyoruz. Yeni umutlar getiriyor bize bahar, yeni yaşamların müjdecisi oluyor.

Türkiye, Kürdistan, Meksika, İsveç, Şili, Hindistan... dünyanın pek çok yerinde kadınlar sokaklarda ve her şeyi değiştirecek son bir kavgaya hazır.

Savaşlar, yoksulluk, hastalıklar, şiddet... Mahşerin dört atlısı gibi, ilk kadınları vuruyor. O yüzden ilk ve en çok kadınların sesi yükseliyor: "Vardık, Varız, Varolacağız" diyor kadınlar. Şimdi Kadınların Özgürlük Zamanı

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

19 Şubat - 4 Mart 2020 / S 94 / 2 TL

GERÇEK DÜŞMAN İÇERİDE! BIRAKIN BU GEMİ BATSIN

Türkiye savaşta. Beka lafları, vatan-millet nutukları, anakronik "mehdi" hazırlıkları... Yolsuzluk, rüşvet, her tür yozlaşma, tel tel dökülmeye varan çürüme... Artık hepsi bir arada, iç içe geçmiş durumda.

Evet Türkiye savaşta. Tam üç ülkede bir dizi cephe açıktan savaşta! Irak, Suriye, Libya...

Bizzat emperyalist kurumların verilerine göre "Türkiye, 2016'dan bu yana ABD'den sonra yurtdışında en aktif olan ikinci orduya sahip ülke. TSK'nın 2014'te yüzde 8,6'sı, 2016'da da yüzde 13,2'si yurtdışında görev aldı." Dikkat edin, bu rakamlar Afrin savaşından, Rojava işgalinden önceye ait.

Aralık 2019 itibarıyla Kıbrıs'ta 40 bin, Suriye'de yaklaşık 16 bin, Irak'ta 2 bin 500, Afganistan'da 400, Somali'de 300, Katar'da 290, Kosova'da 270, Bosna-Hersek'te 165, Azerbaycan'da 70 ve Arnavutluk'ta 30 Türk askeri bulunuyor. Bu rakamlara Libya'da resmi sayısı halihazırda bilinmeyen askeri kuvvetler ile, İdlib'e günlerdir yığılan kuvvetler dahil edilmedi. Sadece son bir haftada İdlib'e geçen TSK'ya ait askeri araç sayısı 1240, asker sayısı 5000!

Son günlerde İdlib'teki gerilim ve çatışmalar öne çıktığı için diğer yerler unutuluyor. Şu an Halep kırsalında, Afrin bölgesinde, TelAbyad-Serekaniye hattında, Ayn İsa bölgesinde TSK ve onun güdümündeki dinci çeteler sürekli çatışmaların içinde. Sadece Suriye-Rojava kesimi değil. Irak'ta da Hakurk-Bradost hattında çatışmalar aralıksız devam ediyor. Başika,

Bamerni, Kanimasi ve Begova'da askeri üsler kurmuş TSK. Savaş uçakları bölgeyi neredeyse gün aşırı bombardımana tutuyor.

Burjuva basın ise "milli çıkarlar" sakızını çiğneyip duruyor.

Sürekli tekrarlıyoruz... "Milli çıkarlar" diye bir şey yoktur! Zenginlerin çıkarlarıyla işçilerin, emekçilerin, yoksulların çıkarı bir değildir. Bizim çıkarımıza olan patronların ve zenginlerin çıkarına aykırıdır. Ve tersten, onların çıkarına olan, bizim çıkarımıza aykırıdır. Onlar daima kendi çıkarlarını "milli çıkarlar" diye pazarlıyorlar bize.

Karlar onlara... sefahat, zevk, lüks, her şey onlara! Bu arada savaşın katmerlendirdiği kriz, yokluk, bizim payımıza. İsrar, savurganlık onlara... vergiler bizim sırtımıza.

İşsiz sayısı 7 milyon. Her 4 gençten biri işsiz. Açlık sınırının bile altında olan asgari ücret, işçilerin yarısı için ortalama ücret haline geldi. 7 milyon emekli asgari ücretin de altında maaş alıyor. 3 milyon işçi asgari ücretin de altında bir paraya çalışmaya mecbur bırakılmış durumda. İnsanlarımız "çocuklarını aç" çığlığıyla bedenlerini ateşe veriyor. Her gün işten atılan işçi, fabrika önlerinde, çalıştıkları işyerlerinin kapısında eylemler yapıyor. KHK'larla ölüme mahkum edilmek istenenler "yaşayan ölümler olmayacağız" diye harekete geçiyor.

Korkunç bir yoksulluk, sefalet... katlanılmaz! 4

"BEN DE GEZİ'DEYDİM"

Ben de ordaydım, Gezi'deydim' diyen aydın, sanatçı ve siyasetçiler, bir metin hazırlayarak imzaya açtılar.

"Gezi Ayaklanmasını Yönlendirdikleri" gerekçesi ile ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasıyla tehdit edilen birkaç kişinin değil, Gezi'nin tüm bir halk olduğunu söyleyerek "Gezi'de dile gelen bu toplumun özlemleri ve talepleridir yargılanamaz" diyerek imza topladılar:

"Hepimiz oradaydık. Gezi'de dile gelen bu toplumun özlemleri ve talepleridir yargılanamaz."

BİZ BU YOLDAN DÖNMEYİZ

Soma katliamından sonra işsiz kalan maden işçileri, hakları için 16 Şubat günü eylem yaptı.

Soma Kömürleri A.Ş. ve sendika eliyle gasp edilmeye çalışılan tazminat haklarını isteyen madenciler, mücadele sonucu Eynez Maden'deki tazminatlarının bir kısmını alabildiklerini, diğer madenlerde çalışan işçilerin de haklarını almak için daha fazla mücadele edeceklerini söylediler.

Bağımsız Maden İş Sendikası ile birlikte yürüyen işçiler ve aileleri "Maden işçisinin tek kuruşunu patronların cebinde bırakmayacağız" dedi.

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK

Zindanlarda baskının, yasakların, saldırıların olmadığı bir gün geçmiyor.

Bu hafta, Tekirdağ'da, 1 Nolu T Tipi'nden 1 Nolu F Tipi'ne sürgün edilen 12 tutsak darp edildi, ring aracında sürekli hakarete maruz kaldı. Burada da çıplak aramayı reddettikleri için saldırıyla karşılaştılar, eşyalarına el konuldu.

Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi'nde, 14 Şubat Cuma günü C9 ve C10 koşullarına baskın yapıldı, kadınların gardiyanlar tarafından boğazları sıkılarak darp ve tehdit edildiği öğrenildi.

Balıkesir Bandırma Kapalı Cezaevi'nde, 12 Şubat'ta 25 tutsak Afyon 1 Nolu T Tipi'ne sürgün edildi, sevk sırasında da darp edildiler.

>>Editör...

SURİYE'DE BİR SAVAŞA DOĞRU (MU?)

Bahçeli, bu nev-i şahsına münhasır faşist figür, Meclis Kürsüsü'nden kendi grubuna, Aktolgalı Beylerbeyi gibi haykırıyor: "Yansın Suriye, Yıkılsın İdlib, Kahrolsun Esad". Arkasından hızını alamayarak, "Türk Milleti Şam'a girmeyi şimdiden planlamalıdır" diye buyuruyor.

"Ciddiye almaya değmez" denilebilir; öyledir de, bu sözler tekelleri sermaye sınıfının ve faşist devletin tepesindekilerin duygularını yansıtmayı eğer. Ne var ki, arzularımız başka, arzularını gerçekleştirecek güç ve iradeye sahip olmak başka bir şeydir. Türkiye kendi başına, böyle bir güç ve iradeye sahip değildir. Bunu, şimdiki kadar işgal ettiği topraklara ancak Rusya ve Amerika'dan izin kopararak girmesinden de anlamak mümkün. 3

Dünyadaki Ayaklanmaların Asil Amacı

C.Dağlı

2

Savaşta Moral Üstünlük

Ali Varol Günel

5

İdlib'de Gordion Düğümü

Sinan Kaleli

5

Kriz-Devrim Diyalektiği

Özgür Güven

8

Kaynakları Kamulaştırmak

Umut Çakır

10

Kanal-İstanbul Meselesinde Buzdağının Altı

Nergiz Asya

12

DÜNYADAKİ AYAKLANMALARIN ASIL AMACI

C. DAĞLI

BAŞYAZI

İnsanlar, özgür ve insanca bir dünyada nefes alıp vermek, birbirine yabancılaşmadığı toplumsallaşmış insanlığın bir üyesi olarak yaşamak istiyor. Bunun için sadece ülkelerin özgül darlıklarını ve sınırlılıklarını aşmakla yetinmiyor. Kapitalizmin dar yapısını ve sınırlılıklarını aşmak, bugünkü özel mülkiyet toplumunun ilerisine geçmek için tüm zamanların en büyük devrimine başvuruyor.

Çağdaş gelişme, daha ileri bir yaşamın olanaklarını sunuyor. İlerici, insanlığa yararlı bir toplumun maddi koşulları kapitalist toplumda oluştu. Fakat, bu toplum, mevcut üretim ilişkileri çerçevesinde gerçekleşmez. Yeni toplumun maddi temeli, eski üretim ilişkilerini, bu ilişkilerin belirlendiği toplumsal ilişkileri ve bu toplumsal ilişkilerin ürünü olan düşünceyi de değiştirerek, kendini geliştiren yeni tip toplumsal ilişkiler çerçevesinde serbestçe tam bir atılım gösterir. Ayaklanmaları, ilk ağızda ortaya atılan, görünürdeki istemlerle daraltılmayalım. Bugüne kadarki en radikal devrimi ve en büyük toplumsal dönüşümleri yaşadığımız bir dönemde, bilinen eski ölçülerini bir kenara atmamız. Rosa Luxemburg'un sözleriyle; çöp sepetine atmamız.

Yeni bir toplumsal devrimler çağı, nasıl büyük dönüşümler dönemi yaşadığımızı anlatır. Ölçüler çok değişti. Artık yaşadığımız büyüklüğü ortaya koyan ölçüler kullanmalıyız. Mesela kitlelilik kavramı, ayaklanmanın olduğu ülkelerde milyonları kapsıyor. Ayaklanmaya katılanların sayısı her yerde artıyor, ki kitlelilik kavramı, eski dar ölçülerle anlatılamaz. Öte yandan, ayaklanma aylarca, yıllarca sürececek bir azimle ilerliyor.

Ayaklanmanın ve kendiliğindenciliğin daha az süreli dönemi yerine, uzun süreli dönemi başladı. Burjuvazinin her yerde ayaklanma karşısında eli ayağı bağlı, bunu önleyecek hiç bir çözümü yok. Önceki dönemlerde başvurduğu paslı silahlar; sovenizm, militarizm, (vatan vb) geçmişe ait ne varsa tümünü

yardıma çağırmasına rağmen, emekçi kitleler devrimci bir çizgi izlemeye devam ediyor. Tüm ideolojik silahlara başvurması hiçbir sonuç vermiyor. Dolayısıyla burjuvazinin krizi çok derin. Kitleleri kendi toplumsal sisteminde tutmasına hizmet eden ideolojik cephaneliğini tüketti. ABD ile olan sürtüşmesinde ABD'nin yaratmak istediği hava, devrimci ayaklanmaları geriletecek bir sahte anti-Amerikancılık (anti-emperyalizm) tutmadı. İnsanlar yaşayarak öğrendiler ki, ABD (+AB) bölgedeki dinci yönetimleri besliyor, onlar da emperyalizmi... İki tarafın amacı da devrimci ayaklanmaları varmaktır. İşte Irak ve İran halkları ayaklanmayı devam ettirerek bu çabayı, politikayı başarısızlığa uğrattı. İşçi ve halkların bu sorunda izlediği politika ve daha bütünlüklü olarak bugünkü anlayış, yeni yarınlara giden yolda önemli bir dönüşümdür.

Latin Amerika'da ayaklanma öteden beri kıtasal bir karakter kazanmıştır. Ayaklanma bir kaç kentle sınırlıyken, bugün onlarca kentte. Gezi de biri hariç tüm kentlerde yapılmıştır... Bu açıdan da, eski ölçüler değişmelidir.

Burjuvazinin, toplumu denetim altında tutmaya hizmet edecek yeni ideolojik silahlar arayacağı anlaşılabilir bir şey değildir. Kendi cephaneliğinin tükendiği yerde, emekçi hareketiyle bağı olan, küçük burjuva reformist hareketlerin ideolojik malzemelerine başvurur. Buna yirminci yüzyıl boyunca başvurdu. Uzlaşmacı birçok sosyalist ve komünist parti, kitleleri burjuvazi adına etkisizleştirdi, emekçi sınıfı nihai amacından uzaklaştırdı. Ama despotik egemen sınıfın kaçınılmaz yıkımının derinleşmesini ortadan kaldıramadı. Sömürücü sınıfı bu alanda da başarısızlığa sürükleyen, eski yönetici sınıfın yeterince teşhir olacak kadar uzun süre egemen olması; kapitalizmin yükseliş çağında değil, çöküş çağında olması; dünya proletaryasının, düşmanın tüm ideolojik silahlarını etkisizleştirecek denli marksizm-leninizmin etkin silahıyla donanması; sınıf

savaşının ve sosyalizm mücadelesinin zengin deneyimleri...

Modern kapitalist toplumda, proletaryanın kapitalistlerin sınıf egemenliğine karşı verdiği mücadele, doğrudan doğruya bir mücadeledir. Geçmişte, burjuvaziyle proletarya arasında duran eski üretim ilişkileri, eski toplumsal ilişkiler ve eski anlayış kapitalist gelişme boyunca aşıldı; engelleyici bir etmen olmaktan çıkarıldı. Böylece sınıf savaşı büyük bir hız kazandı. Bugün birçok yerde geçmişin silahlarının yardıma çağırılması da sınıf savaşının güçlü ilerleyişini durduramıyor.

Modern kapitalist toplumun ileri üretici güçlerine dayanarak kurulan yeni toplumun inşası da çabuk ilerler. ABD, Avrupa'dan farklı olarak, doğrudan kapitalist olarak kuruldu ve Avrupa'yı geçen bir gelişme kaydetti. Sosyalizm de ABD gibi en ileri noktada kurulur. Böylece kısa sürede büyük bir ilerleme gösterir.

Komünist toplum, tarihsel gelişme olarak, ekonomik ve toplumsal düzen olarak, insanın çok zengin bir yaşam sürmesi bakımından, kapitalist toplumdandır. İleridir, ileridir. Sadece sonraki yıllarında değil, ilk kurulurken bile öncekine göre ileri bir toplumdur. Toplumsal üretici güçlerin çağdaş ilerlemesi bunun koşullarını sağlıyor. İnsanların kapitalist toplumdaki vazgeçmeyi, yeni bir üretim ve paylaşım biçiminin engelleyen eski üretim ilişkilerinin politik üst yapısını her yerde zorla yıkmak istemeleri, geleceğe ne denli bilinçlice baktıklarını gösteriyor.

Bir grup insanın, başka bir grup insanın emeğine dayandığı bir toplum zorunlu olarak çürür. Toplumsal çürüme, zengin-yoksul uçurumunun büyük olduğu bir yerde daha derin ve yıkıcıdır. Çürüme, eski toplumsal sistemin yapısında olduğu için, bu toplum çerçevesinde ortadan kaldırılamaz. Bunun için, emeğin bir grup insanın sırtından alınıp, çalışabilir tüm nüfusa dağılımı gerekiyor. Ancak üretim araçlarının kolektif mülkiyetinde kolektif zenginlik bir grup insanın refahının, diğer bir grup insanın

yoksulluğunun kaynağı olmaktan çıkar ve tüm insanlara yepyeni bir yaşam sunar.

Kapitalizm, söylediği gibi, insanlığı kaos tehdidiyle, ileri yürüyüşünden alıkoyamaz. Fakat küçük burjuva sosyalizmine inanacak olursak, böyle bir tehlike var. Onlar buna "kaos aralığı" diyorlar. Bu belirleme gerçekte kendilerine ait değil. Onların yaptıkları "aşırıp", kendilerine mal etmek oldu. Yoksa yanlış da olsa, bu tip kapsamlı teori oluşturma yetenekleri yoktur. Bu tez, Gorbacovcularındır. Tez, seksenli yılların sonlarına doğru ve doksan başlarında ortaya atıldı. Teze göre sosyalist blok dağılıncadan, dünya çok kutuplu dengeye dayanıyordu. Bu şartlarda emperyalizm dünyada istediği her şeyi yapamaz durumdaydı. Fakat sosyalist blok dağılıncadan, dünya tek kutuplu oldu. Tüm dünya emperyalizmin tehdidi altına alındı. Buna karşın bir çıkış (toplumsal devrim), ufukta görünmüyor. Bir çıkışa kadar dünya bir "kaos aralığına" girdi. Gorbacovcuların buradan çıkardıkları sonuç: yakın zamanda bir durumdan bir çıkış görünmediğine göre, işçiler, sosyalist ve komünist hareketler, devrim uğruna mücadeleden uzaklaşıp, sistemde iyileştirmeler peşinde koşmalıdır. Çeşitli burjuva güçlerle ittifak yapmalı, hatta doğrudan onları desteklemelidir. Bu özet, bunu yineleyen çevrenin kapasitesini aşmış gözler önüne seriyor.

Bu tez üzerinde duran, çeşitli çevrelere duyuran, teoriyle az çok uğraşan biri. O da bu tezi o yıllarda yapılan tartışmaların etkisiyle benimsedi.

Tez dünya proletaryasının, sosyalistlerin ve komünistlerin; emperyalist-kapitalist sistemin önünde diz çökmesini amaçlıyor. Leninist Parti doksan başlarında buna benzer burjuvaziye hizmet eden teorileri ciddiye bile almadan "sosyalizm kazanacak" çıkışı yaptı. Günümüzde yeni bir toplumsal devrim çağına girilmiştir. Sorunun kapitalizmin insanlığın mahvolmasına sürüklenmeden çözümü vardır. Bu, otuz yıla yakındır tüm

dünyayı sarsan dünya devrimidir. Dünya devrimci işçi hareketini ve kıtalar dolusu ayaklanmaları izleyin. Onlar size gerçek çıkış yolunu gösterecektir.

Yirminci yüzyılı toplumsal devrimler ve radikal toplumsal dönüşümler yüzüne çeviren ve günümüzde yeni bir toplumsal çağ başlatan proletaryanın bir devrimci çıkış gösterecek bir durumda olmadığını söylemek için, bir insanın düşünce yapısının, burjuva düşünce tarzının etkisinde olması gerekiyor. Oysa marksizm insanın düşünce yapısını değiştirdi. Bernard Shaw'ın sözleriyle Marx; ...dünyanın fikrini değiştirdi. Ancak, burjuva toplum çerçevesini aşmadan siyaset yapmak isteyenlerin fikri de, burjuva bakış açısını aşmıyor.

Dünyadaki devrimci ayaklanmalarda sosyalizmin etkisi çok net olarak görülür. Gezi-Haziran Halk Ayaklanması'nda da aynı etkiyi görüyoruz. Günümüzde kendiliğinden büyük kitle hareketi yoktur ki, sosyalizmin etkisinde kalmamasın. Bu etkiyi Lübnan'da sloganlarda, marşlarda, pankartlarda görüyoruz. Şili'de, Fransa'da aynı etkiyi görüyoruz. Yarı bu etkiyi daha fazla göreceğiz. Sosyalizm, işçi hareketinde maddi bir güçtür. Sosyalizmi hedeflemeyen bir hareket, daha ileri gidemez.

İktidarın halk tarafından ele geçirilmesi, güncel ayaklanmalar çerçevesinde, kitlelerin öne çıkan hedefidir. İktidar sınıfına yeni bir geleceğin kapılarını açar. Bu sorun çözülmediği için, ayaklanmanın olduğu her yerde çatışmalar çok şiddetli geçiyor. Halk bu aracı ele geçirmek için büyük özveriyle çarpışıyor. İnsanların iktidarı almak için bu denli büyük bir mücadele vermeleri yeni bir toplum kurmaya bu yolla gidileceği bilincinde olmalarından ileri geliyor.

İktidarın emekçi kitlelerin eline geçmesi, proletarya ve halkın mücadelede güçlü bir konum edinmesi demektir.

Proletaryanın sınıf iktidarı, sınıf savaşının sürekliliği demektir.

Uluslararası Komploya Karşı Eylemler

HBDH güçleri, Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'a karşı düzenlenen uluslararası komploya ve halklara dayatılan imha saldırılarına karşı Türkiye'nin bir çok yerinde eylemler gerçekleştirdiklerini açıkladı.

"Komplo nun ve faşist işgal saldırılarının amacı, Kürt halkının örgütlü direnişini ve kazanımlarını boğmaktır. Türkiye halklarının özgürleşmesinin ve işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesinin başarılı olması Kürt halkının özgürleşmesiyle mümkündür. Faşizm bugün Rojava'ya, Kürdistan'ın her parçasına ve ezilen tüm halklara saldırarak tüm ezilenlerin özgürlüğünü, direnişini engellemeye çalışmaktadır. AKP-MHP faşizmi tarafından işçi sınıfı ve ezilen halklara karşı sürdürülen tecrit ve imha politikaları, gün geçtikçe yoğunlaşmaktadır" denilen açıklamada faşizmin saldırılarını artırsa da başarısız olduğu, devrimci mücadelenin gelişmesini engelleyemediği vurgulandı.

"Güçlerimiz Kürt halkı ve kazanımları hedef alınıyorsa, Kürdistan'da halklar katledilmek isteniyorsa, halk düşmanlarının, katillerin ve işbirlikçilerinin Ankara'da, İstanbul'da, İzmir'de rahat uyuyamayacaklarını göstermiştir" denilen açıklamada, 15 Şubat Komplosu'na karşı aşağıdaki eylemlerin yapıldığı sıralandı:

-10 Şubat tarihinde HBDH Nurhak Cem İntikam Birimleri tarafından İstanbul Okmeydanı'nda faşist işbirlikçilere ait 4 araç imha edilmiştir.

-11 Şubat tarihinde, HBDH Tırêj Alîşêr İntikam Birimleri tarafından İstanbul Nurtepe'de AKPlilere ait olduğu tespit edilen 2 araca hasar verilmiştir.

-11 Şubat tarihinde, HBDH Ulaş Bardağı İntikam Birimleri tarafından İzmir'in Konak ve Menemen ilçesinin farklı bölgelerinde faşist AKP işbirlikçilerine ait olduğu bilinen 3 araç, 1 pikap ve 1 yarım otobüs imha edilmiştir.

-11 Şubat tarihinde HBDH Sinan Ateş İntikam Birimleri tarafından İstanbul Esenyurt'ta, katil polis güçlerine ait 1 emniyet aracı imha edilmiştir.

-12 Şubat tarihinde HBDH Roza Rênas İntikam Birimleri tarafından, İstanbul Esenyurt'ta, faşist AKP destekli tecavüzcü Ensar Vakfı'na ait servis aracı olarak kullanılan jumbo tipi 2 minibüs imha edilmiştir.

2 Yıl Oldu Haberini Alalı...

Bugün 9 Şubat... Seni haberini alalı 2 yıl geçti.

Seni nasıl tanıdım, haftamda sen kimsin onu yazmak istiyorum. Sen işçi sınıfına kendini adayan bir yoldaştın, her zaman en öndeydin. Mütevazı bir insandın, candan bir yoldaştın.

Hiç unutmuyorum, yürüyüş vardı Gazi'de, hava yağmurluydu. Kapıyı çaldın, 'yüzümü yıkamam gerekiyor, rahatsız ediyorum' dedin. Seni içeri davet ettim. Yüzünü yıkamaya giderken baktım ki çorapların ıslanmıştı; çünkü ayakkabın yırtıktı. Çoraplarını çıkardın; sana ıslak olmayan bir çorap getirdiğimde çıkarttığın çorabın yırtık olduğunu gördüm, içim burkuldu. Bizler için nasıl ödünler verdiğini düşündüm.

Seni nasıl anlasam ki... Sen her zaman bizimlesin, yaşayacaksın. Senden bayrağın devraldık. Sen rahat uyu yoldaşım. Bana bıraktığın Deniz tişörtü var ya... saklıyorum. Senden bana kalan dik duruşun, düşüncen, fedakarlığın, paylaşımın, Denizlerin bayrağı ... Tişörtü her elime aldığım da içim çok kötü oluyor.

Yıldızlar yoldaşın olsun. Saygıyla, özlemlerle, sevgiyle hep yaşayacaksınız bizimle birlikte.

Gazi'li İşçi Bir Yoldaşın

Gazi'de Emre Bora Anıldı

Gazi Mahallesi'nin, devrimci, işçi gençlerindendi Emre Bora. İşçi sınıfının bir neferi olarak Leninist saflarda örgütlenmiş, Gazi'deki ve İstanbul'daki pek çok eylemde, işçi eylemlerinde, mitingde en önde yer almıştı.

Ve Rojava Devrimi'ni korumak için Leninist Parti'nin çağrısı ile ilk Rojava'ya gidenlerdendi

Devrim mücadelesi onu Rojava'ya getirdiğinde, yine en önde idi. Afrin'de işgale karşı savaşırken, en önde, siperi bandede yakaladı ölüm onu...

Yoldaşları ölümsüzleşmesinin 2. yıldönümünde Emre Bora (Sinan Ateş) ve yine Gazi Mahallesi'nden Afrin'de ölümsüzleşen yoldaşı Kenan Aktas'ı Gazi Mahallesi'nin sokaklarında yazılımlar yaparak selamladılar.

Editör

SURIYE'DE BİR SAVAŞA DOĞRU (MU?)

Baş tarafı 1. sayfada

İdlib'de gerilim tırmanıyor. Suriye ordusu, Rusya Hava Kuvvetleri'nin desteğiyle dinci-faşist çeteleri Türkiye'nin hiç ummadığı bir hızla hallaç pamuğu gibi dağıtınca, Türkiye gizli-saklı bir şey bırakmamacasına elindeki tüm kozları açtı. Dinci-faşist çetelere destek olmaktan da öte, askerlerini onlarla birlikte çatışmalara soktu. Suriye savaşının başında Türkiye, kendi elemanlarının müdahalesini gizlemek için onları çete kılığına sokuyordu. Şimdi tersi olmaya başladı: Suriye ordusundan korumak için çetelere kendi ordusunun üniformasını giydiriyor. Türkiye çatışmaların tam ortasında artık.

RTE, durmadan Suriye ordusunu vurmakla tehdit ediyor. Bu tehditlere, yoğun askeri sevkیات eşlik ediyor. Türkiye böylece gerçek bir savaş havası yaratmaya çalışıyor; "misliyle" karşılık vereceğini ilan ediyor; Suriye ordusunu eski mevzilerine kadar geri süreceğini iddia ediyor vb vb. Tehditler havada uçuşuyor. Bu havayla, hem Suriye'yi hem de Rusya'yı baskı altına alarak Suriye ordusunun ilerlemesini, Rusya Hava Kuvvetleri'nin dinci faşist çeteler üzerine bomba yağdırmasını önlemeye çalışıyor.

"Astana da, Soçi de bitmiştir" dedi, Rusya'ya şu sözlerle tehdit etti:

"İdlib'de bu bombalamaları vesaire durdurunuz durdurunuz, durdurmadığınız takdirde bizim artık sabrımız tükeniyor. En son Halep'ten bizim tarafa atışları var. Bunlara bir yere kadar

sabrederiz, ondan sonra da biz göbeğimizi keseriz."

Ama hemen ertesi günü yüzseksen derecelik dönüşle şunları söyledi:

"Bizim Rusya ile şu aşamada bir çatışma ya da bir ciddi çelişki içerisine girmemize gerek yok. Bunu niye söylüyorsunuz? Biliyorsunuz bizim şu anda Rusya ile çok ciddi stratejik girişimlerimiz var."

"Astana da Soçi de bitmiştir" sözlerini düzeltmek Çavuşoğlu'na düştü. Yine bir gün sonra, Çavuşoğlu, Astana'nın da Soçi mutabakatının da bitmediğini, ama yara aldığı açıklamak zorunda kaldı. "Bundan sonra gereği neyse yapılacak" cümlesi ise bıkkınlık verecek derecede tekrarlanıyor. Suriye hükümeti, bu tehditleri tek cümleyle yanıtladı: "Erdogan came out with empty threats to hit our army". Türkçesi, "Erdogan'ın ordumuza yönelik tehditleri boş çıktı." Arkasından eklemiş: Ordumuz her türlü saldırıya karşılık vermeye hazırız, diye.

Türkiye'nin bir savaşı kışkırttığından kuşku yok. Ama bu savaşı tek başına değil, ABD ve NATO'yu arkasına alarak yapmak istiyor; başka türlü de yapamaz. Milli Savunma Bakanı Akar, iktidarın bu düşünce ve beklentisini "NATO ülkeleri, NATO, Avrupa ve dünya, bu (Esed rejiminin İdlib'deki saldırıları) konuya daha yakından bakmalı ve ciddi, somut destek sağlamalıdır." sözleriyle dile getirmiş.

Ama, aynı saatlerde, sanki buna yanıt olsun

diye ve tam da Türkiye'ye destek beyanı için gelen James Jeffrey, İbrahim Kalın'la görüşürken, ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı Robert O'Brien şu açıklamayı yapıyordu:

"İdlib'deki durum çok kötü. Esad çok kötü bir aktör. İranlılar da çok kötü bir aktör. Ruslar ve Türklerin adını oradaki duruma yardımcı olmuyor. Fakat biz Rusların, İranlıların ya da Esad'ın tüm kötü eylemlerini durdurma pozisyonunda değiliz. Oradaki kötü durumu sona erdirecek sihirli bir şey yok (...). Küresel bir polis olarak oraya paraşütle inip saldırıları durdurmamız mı bekleniyor?"

Bu sözleri bir dinci-faşistin anlayabileceği basitliğe indirirsek şudur: Bizden medet ummayın! Başka söze gerek var mı? Oysa, Türkiye'nin ABD'den beklentisi, saldırıları durdurmaktan da öte, bizzat saldırmaktır. NATO'nun yaklaşımı ABD'nin yaklaşımından pek farklı değil ve zaten ABD'nin onay vermediği bir NATO müdahalesi çok nadir görülmüştür. Yani NATO'dan medet ummanın anlamı yok.

Türkiye bir savaşı kışkırtıyor; ama buna tek başına girişmek için ne gücü ne takati var. Üstelik Suriye ile girişeceği savaş, Rusya ve dolaylı olarak da İran'la savaş anlamına gelecek. Geriye şu kalıyor: Her şeye rağmen dinci faşist iktidar ve tekelci sermaye sınıfı bir savaşa karar verirler mi? "Hayır vermezler" diyerek onların bir çılgınlık yapmayacaklarını kefilik devrimci güçlere düşmez. Egemen sınıfların kendi çöküşleriyle

sonlanan çılgınlıklara girişmeleri tarihte az rastlanan durumlar değildir.

Ancak şu söylenebilir: Aleyhlerine olan tüm koşullara rağmen, zayıf bir ihtimal de olsa, Suriye'ye karşı bir savaş kararı alırlarsa bunun yol açacağı en önemli ve başlıca sonuç faşist devletin ve tekelci sermaye egemenliğinin yıkım sürecinin hızlanmasıdır.

RTE'nin ve bilimim yetkilinin tüm tehditlerine, "misliyle karşılık veririz" söylemlerine, "Suriye ordusunu eski mevzilerine kadar süreceğiz" açıklamalarına rağmen Türkiye'nin böyle bir savaşı göze alamadığının işaretleri var. Dışlarından bir heyetin soluğu Rusya'da alacak olması böyle bir işarettir. Anlaşıyor ki yığılan askeri güç, caydırma amaçlıdır.

Suriye, tehditlere kulak asmayacağını eylemlerle gösteriyor; operasyonlar hiç ara vermeden devam ediyor. Rusya, Türkiye'nin açıklamalarına rest çekerek yanıt veriyor; hava bombardımanı bir gün bile olsun kesilmedi.

Elbette tüm bunlar şu sıralar her şeyin dümdüz ilerleyeceği anlamına gelmiyor. Önce de işaret ettik, geçici molalar, her biri öncekinden çok daha kısa ömürlü olan ateşkesler, vb vb mümkün. Fakat, daha önce de işaret ettiğimiz gibi, gelişmeler Türkiye'nin ve onunla birlikte dinci faşist çetelerin Suriye topraklarından temizlenmesi yönünde ilerleyecek.

Doğal Felaketler Felaket Olmayabilir

Ardı ardına geliyor doğal ve doğal olmayan afetler. 4 Şubat'ta Van Bahçesaray'da yaşanan çığda bir minibüs çığ altında kaldı. Yapılan çalışmalarla minibüsün içinden 6 kişi sağ olarak kurtarıldı. Hava karadığı için ara verilen kurtarma çalışmalarına 5 Şubat Salı günü devam edildi. Ancak bu defa ikinci bir çığ daha düştü ve arama kurtarma ekipleri de kar altında kaldı...

Arama kurtarma çalışmaları gece verilen aranın ardından sabah da devam etti. Yaklaşık 100 kişinin yaralı olarak kurtarıldığı felakette yaşamını yitirenlerin sayısı 41 olarak açıklandı ancak hala çığ altında kalan kişilerin sayısı bilinmiyor... Yeni bir çığ yaşanması tehlikesine karşı tüm ekipler ve halk bölgeden uzaklaştırıldı; gerçek ölü sayısının kamuoyundan gizlendiği söyleniyor.

Devlet erkanını çığ alanına taşıyan helikopterin ikinci çığın yaşanmasına neden olduğu; kapanan yolu uyarılara alırdırma iş makineleri ile açtırmaya çalışmaları; karakoldan gönderilen zırhlı araçların yarattığı titreşimin neden olduğu; arama kurtarma ekiplerinin profesyonellerden değil de koruculardan oluştuğu söylentileri var.

Önce deprem, sonra çığ... Ve bugünlerde artan yağışlarla baş göstermesi beklenen seller... ardı ardına yaşıyoruz doğal felaketleri. Önüne geçmek bugün için her ne kadar mümkün olmasa da, yaşandığında etkileri en aza indirmek, en az hasarla atlatmak olası. Yeniden hatırlatmayı gerekli buluyoruz: Felaketleri önleyemeyiz; ama rantı değil insanı önceleyen bir sistemle, sosyalizmle hasarları hafif biçimde atlatabiliriz.

Sınırdan Donmak...

Yüzyılın lanetileri, göçmenler... Emperyalist kapitalist sistem tarafından tüm zenginlikleri yağmalanan ve savaş, kıtlık nedenleri ile yaşanılmaz hale gelen topraklarını terk etmek zorunda kalıp, dünyanın dört bir köşesinde kendilerine yeni yaşamlar kurmak isteyen halklar...

Kadın, erkek, yaşlı, çocuk, genç demeden yollara düşen insanlar kimi zaman daha iyi bir yaşama ulaşsa da, çoğunlukla gittikleri yerlerde ucuz işgücü olmaktan, açlıktan bir tık ileride yaşamlarını sürdürüyorlar. En şanssız bir kesiminin ise, dünyanın dört bir köşesinde göç yollarında hayatı sona eriyor. Deniz ve okyanuslarda boğulanlar, çöllerde, sınırlarda açlık ve susuzluktan, hastalıktan ölenler, yahut son günlerde karşılaştığımız gibi, donarak ölenler...

Van'ın Çaldıran ilçesine bağlı Sarıçimen Mahallesi'nde 13 mülteci, 9 Şubat sabahı tipiye yalandıkları dağda donarak yaşamını yitirdi. 10'unun Afganistanlı, 3'ünün de Kobaneli olduğu öğrenilen mülteciler, İran sınırından kaçak yolla girdikleri Çaldıran'da yoğun yağış nedeni ile kent merkezine ulaşmadan hayatlarını kaybettiler. 13 mültecinin cansız bedenlerine ulaşlamamışken, ertesi gün Gevaş'ta 30 mülteci donmak üzereyken bulundu...

Van'dan tekne ile Bitlis'e götürülmek istenen mülteciler, Gevaş ilçesine bağlı Van Gölü kıyısında bulunan İn Mahallesi kırsalında terk edildi. Donmak üzere olan mülteciler, görenlerin ihbarı üzerine kurtarıldı.

Olaydan bir kaç gün sonra, onlarla aynı kafleden olduğunu söyleyen bir Afgan göçmenin anlattıkları ise gerçeklerin boyutunun ne kadar dehşet verici olduğunu gösteriyordu. 300 kişi olarak yola çıktıklarını belirten göçmen, 40 kişinin fırtınada donarak hayatını kaybettiğini söylüyor...

Yaşadıkları hayattan hiçbir umutları kalmayanlar, yeni umutlarla yeni yaşamlar için yollara düşüyor... Ancak bu sistem, gittiğimiz hiçbir yerde diğerinden farklı değil... Sınırların olmadığı, savaşların ve sömürünün olmadığı bir sistem için savaşmadan geçirdiğimiz her zaman, daha fazla insanımızı kaybedeceğiz...

Umutsuzluğun Resmi

Bir kez daha görüyoruz, açlığın, çaresizliğin, yoksulluğun fotoğrafını... Hani şair diyor ya, "mutluluğun resmini yapabilir misin" diye, işte bu da umutsuzluğun resmi...

Kaçıncı defadır yaşıyoruz, görüyoruz bu sahneyi. İşsizlik, yoksulluk ve açlığın; ailesine, çocuklarına karşı sorumluluğunu yerine getirememenin acısını... Bunlara yıllardır yenileri ekleniyor. Hemen hepsinin nedeni yoksulluk, çaresizlik, geleceksizlik, çocuklarına bir yaşam sunamama...

Son sözleri "Çocuklarım aç, iş istiyorum anlamıyor musunuz?" olan Adem Yarıcı, 7 Şubat günü öğle saatlerinde Hatay Valiliği önünde ken-

dini ateşe verdi. Polislerin yangın söndürme tüpleri ile müdahale ettiği Adem Yarıcı, ambulansla hastaneye götürülürken yolda hayatını kaybetti...

Umutsuzluk nereye kadar... İşsizlik, barınamama, işten kovulma, yoksulluk... Kısaca geleceksizlik... İsyen eden insanlar birer birer yahut ailecek yaşamına son veriyor. Ve bunlar, "bunalım" yahut "ruhsal sorunlarla" açıklanamaz. Kapitalizmin yarattığı geleceksizlik ve umutsuzluk, yaşamına son verecek bir kaçışla değil, onu yıkacak bir darbe ile önlenemez.

Daha iyi bir yaşam için hayatını ortaya koymayı göze alan bireyler, bu öfkeyi örgütlü bir şekilde sorunların kaynağına, sisteme yöneltmeli; tüm öfkeleriyle ona son darbeyi indirebilmelidir. Geleceğe umutla bakabilmenin yegane yolu budur.

"Çocuklarım Aç"

İşsizlik ve yoksulluk insanları isyan ettiriyor. Her gün daha fazla işsizliğe ve yoksulluğa, açlığa mahkum edilen örgütsüz emekçiler çözüm üretmeyince ailesinin geçimini sağlayamamaları, çocuklarını ihtiyaçlarını karşılamamanın yükü altında eziliyor ve intihar ediyor, kendini yakıyor.

Ankara'da "Açım, çocuklarım aç" diyen bir işçi, 13 Şubat günü Meclis'in Çankaya kapısında kendisini yakma girişiminde bulundu.

"Açım, çocuklarım aç" diyerek üzerine benzin döküp kendini yakma girişiminde bulunan 35 yaşlarındaki işçi, kapıda bulunan polisler tarafından engellendi.

Bir gün önce de Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın AKP Grup Toplantısı'nda konuştuğu esnada bir kişi, isyanını dile getirdiği için salondan yaka paça dışarı çıkarılmıştı. 16 Şubat günü bir diğer haber Konya'dan geldi.

2 çocuk babası 37 yaşındaki kamyon şoförü Mevlüt Çankaya kendisini kamyonuna asarak intihar etti. Kısa zaman önce kamyonu bozulan Mevlüt Çankaya onu da borç olarak tamir ettirmişti. Elazığ depremi sonrası deprem bölgesine yapılacak yardımları ücretsiz taşıyabileceğini paylaşan Çankaya'nın borçlara ve parasızlığa dayanamadığı anlatılıyor.

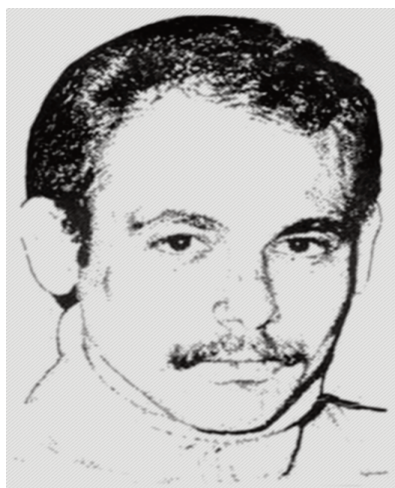
Siper Yoldaşlığının En Güzel Örneği: Ulaş Bardakçı

1947 yılında Nevşehir'in Hacıbektaş ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimden sonra ODTÜ'de eğitime devam etti. Burada sosyalizmi benimseyen Ulaş, Fikir Kulüpleri Federasyonu ve Türkiye İşçi Partisine katıldı. Ardından Dev-Genç'in kuruluşunda etkin bir biçimde yer aldı.

ABD'nin Ankara büyükelçisi Robert Kommer'in makam aracının ODTÜ bahçesinde yakılması eylemine katıldı (15 Ocak 1969). Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (THKP-C) ve

Devrimci Gençlik (Dev-Genç) önderlerindedir.

17 Mayıs 1971'de, Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının serbest bırakılmaları talebiyle İsrail Baş Konsolosu Efraim Elrom'un kaçırılması eyleminde Mahir Çayan ile birlikte yer aldı. Siper yoldaşlığının en güzel örneklerinden birini sergiledi. 1972 yılının 19 Şubatı'nda İstanbul Arnavutköy'de kuşatıldığı evde polisler tarafından katledildi.

"hele ulaş ulaş ulaş benziyor güneşe ulaş kardeş can verirken görenlerin aklı şaşsa ulaş canım ulaş gülüm sana yakışmıyor ölüm sana demedim mi kardeş düşman hayin düşman zalim (...)
döğünürüm yana yana haber olmadı mı sana yüreğindeki kırk kurşun ağır gelmiyor mu sana (...)
dağlar taşlar geldi dile bu dünya kalır mı böyle

öcümüz yerde kalamaz sinanuma selam söyle kadirime selam söyle sinan kadir hüseyinin soylu dağım yüce kinim ulaş selam et dostlara bizi durduramaz ölüm (...)
hele ulaş ulaş ulaş benziyor güneşe ancak sen ölürsün böyle böyle yiğit biz ölüürüz düşmanların aklı şaşsa ulaş benziyor güneşe bundan sonra yeryüzünde hep çiçekler ulaş aç

Yaşar Kemal

KADIN VE ERKEK EMEKÇİLER KENDİLERİNİ SERMAYEDEN ÖZGÜRLEŞTİRMELİDİR

Ülkeleri, kıtaları ve dünyayı sarsan, alt üst eden halk ayaklanmaları, büyük kit-
leleri, kapitalizme karşı harekete geçirdiği ve doğrudan eylemlere başvurduğu için değil sadece; tüm dünyada derin bir yankı yarattığı, dünyayı değişime zorladığı ve eski dünyaya meydan okuyan eylemleri günlerce sürdüğü için bu durumla bile başlı başına bir zaferdir. Güncel ayaklanmalar üzerinde daha fazla durmamız gerekiyor.

Kapitalist ülkelerin tümünde her geçen gün daha çok insan militan mücadeleye katılıyor. Bu demektir ki, daha fazla insan, temel sorunlarının nasıl çözüleceğinin bilincinde. Mücadelenin militan, partizan bir mücadele biçimini alması, harekette etkisini görmek gerekiyor. Dünyada büyük bir ses getiren etki yaratan devrimci kitle eylemleri, militanca verilen mücadelenin sonucudur. Devrimci savaşıyla gerçekleşen her büyük eylem, başka ülkelerde halkların bu yönetime hararetle başvurması da beraberinde getiriyor.

Ayaklanmanın nüfus yoğunluklu kentlerdeki etkin varlığı hemen göze çarpıyor. Büyük Kentler yoksul nüfusun yoğun olarak bir araya toplandığı uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin keskinleştiği, birer barut fıçısıdır. Bu durum, tüm kentler için geçerlidir. Ayrıca, kentler, devrimci mücadele birikimi açısından, sonucu belirleyici noktadadır. Büyük kentler, ayaklanmada mücadelenin ağırlık merkezini oluşturur. Burada ilerleyen mücadele, diğer kentleri ve alanlardaki mücadeleyi ileri itiyor. İşçi hareketi, kadın hareketi, gençlik hareketi, bura-

dan, eylem içinde sesleniyor topluma ve dünyaya.

Burjuvazi kitlelerin her devrimci eyleminde, kapitalistlerin sınıf egemenliğini yıkmamanın ve proletaryanın kurtuluşunun gerçekleşmesinin bir yöntemi olan, devrimi görür. Bu yüzden her eylemi bastırmak için bütün gücünü kullanır. Her eylem, her çatışma devrimin daha büyük güçlerinin ayrı ayrı küçük parçalarıdır. Verili devrimci durum koşullarında, küçük bir eylemde sınıflar savaşının gidişini ve sonucunu etkiler. Fakat, iç savaşın sonucu asıl belirleyen devrimin tüm güçlerinin bileşik bir güç oluşturması, bir ayaklanmada birleşmesidir. Ortaya çıkan güç daha etkili güçtür. Bu gücü etkin bir güç yapan salt niceliklerin bir araya gelmesi değil, ezilen ve sömürülenlerin kurtuluşunun gerçekleştirilmesini hedeflemesinden ileri geliyor. Dolayısıyla, emekçilerin kurtuluşu uğruna yapılan her eylem, burjuva sınıf için tehlikelidir ve devrimci değer de o ölçüde yüksektir.

Mücadelenin devrime kadar ilerlemesi, kitlelerin toplumsal hareketinin değişime uğramasının sonucudur. Kitlelerin toplumsal hareketinden söz edenler, metafizik bir anlayışla, hareketin değişimini göz önünde tutmuyorlar. Gerçekte ise, ezilen ve sömürülenlerin hareketi değişime uğrar. Ayaklanma, hareketin değişimini ifade eder. Toplumsal devrim ise, hareketin nitel değişimidir.

Emekçi kitleler, mücadelenin daha etkin biçimlerine başvurmadan önce, daha basit, etkisiz yöntemlere yönelir. Bunların mücadeleyi daha ileriye götür-

mediği, deneylerle anlaşılınca, daha ileri, daha gelişkin, devrimci mücadele yol ve yöntemleri hareketin daha yüksek biçimlerine başvurmak bir zorunluluk haline gelir. Deneyimler eğitici ve öğreticidir. Kitleler, uzun ve sancılı bir yol gittikten sonra, deneyimlerinden öğrenerek, hareketi daha ileri noktadan sürdürme kararına vardılar. Devrimci sokak gösterileri, isyan ve ayaklanmalar,

yaygın ve sonuca götürücü mücadele biçimi haline geldi.

Devrim; toplumun gündemine, problemin tek çözümü olarak gelmişse, sermayenin dış savaş da dahil, hiçbir gerici girişimi, onu ortadan kaldıramaz. Kaldırılmış görüldüğü bir sırada kendi varlığını daha güçlü olarak duyurur. Devrim zorunluluğu kendini günlük eylemler, çatışmalar, toplumsal gerilimler, toplumsal patlamalar vb. biçiminde açığa vurur. Devrim yönünde gelişen hareket, bir devrimle sonuçlanmaması durumunda, devrim zorunluluğu toplum gündeminden düşmez. Sermayenin emek üzerinde egemenliği sürdükçe, proletaryanın toplumsal devrimi her zaman gündeme gelecektir. Kitleler,

hangi koşulda ve ne biçimde olursa olsun, yüzyılların baskısı ve sömürüsüne son vermek için, sosyalizm için mücadele verecektir.

Devrimin emekle sermaye arasındaki güçler dengesinin değişmesiyle bağı var. Devrim, güçler dengesini emekçilerin lehine değiştirir. Fakat değişim devrimden önce başlar, devrimci kitleler büyük bir eylemle ya da bir dizi eylemle, güçler dengesini kendinden yana değiştirir. Dengenin halk kitlelerinin yararına değişmesi ya da bozulması, yeni bir dönemin başlamasıdır. Kitleler, devrimci mücadele için uygun bir ortam sağlayan yeni durumdan yararlanıp burjuvazinin egemenliğini devirmek için eylemlerini yükseltir. Sonuç almada örgütlü olmanın tartışmasız etkisi var; fakat bu tek başına yeterli değildir. Sokak çatışmalarında da etkin olmak gerekiyor. Ayaklanmacıların bunun bilincinde oldukları için, sokaklardan çekilmiyorlar.

Ayaklanma bir yöntemdir, bir araçtır. Sürekliliği ve daha ileri gitmesi, kitlelerin önüne ileri hedeflerin net olarak ortaya konmasına bağlıdır. Yakın hedef, emekçi halkın iktidarı olması ve yeni bir topluma geçilmesidir. Bu hedef yeni burjuva hükümetlerin istifa etmesi ve. Ödünlerle kitlelerin mücadelesi sonuç almadan yarı yolda bırakmasını engeller. Bir çok yerde, sömürücü sınıf, daha fazlasından olmamak için, hükümetin istifasını kabul etmiştir. Ama ayaklanmacılar buna aldanmadılar ve iktidarı

kendi ellerine geçirene kadar devam ettiler. Bu çerçevede, Leninist partinin bu topraklarda üzerinde durduğu Geçici Devrim Hükümeti, hareketin geleceği için yaşamsal öneme sahiptir. GDH, ayaklanmanın olduğu her yerde, kitlelerin önüne konması gereken, ivedi ve önemli bir hedeftir.

Kapitalist sınıf, egemenliğini ayakta tutmak için, gerici zor araçlarına sonuna kadar başvuruyor. Sömürücü sınıf tam vahşetini sergilemesine rağmen, sürekli eylem halindeki insanların cesaretini kıramıyor. Kitlelerin, cesaret gösterdiği yerler şu ya da bu ülkeyle sınırlı değil. Küresel bir eğilim. Bir yerde, kapitalizme karşı konan cesur çıkışı başka yerlerde insanları buna teşvik ediyor. Burjuva egemenliğinin devrimci tarzda yıkılması, emekçi kitlelerin cesurca girişimleri olmadan gerçekleşemez. Yeni bir dünyanın doğuşu kitlelerin cesurca eylemlerini gerektirir. Kitlelerin cesareti zayıflamıyor. Aksine daha cesaretle olarak ileri atılıyorlar.

Toplumun devrimci dönüşümü, sınıfsız ve sömürsüz bir toplum, büyük amaçtır. Sınıfsız ve sömürsüz bir toplum, büyük amaçtır. Gerçekleşmesi sürekli çaba ve mücadele gerektirir. Bu süreç içinde bir dizi başarılı veya başarısız eylem gerçekleştirilir. Birçok eylemde başarı sağlanmasına rağmen, böylesine büyük amaca ulaşmak için, hedefe varana dek mücadeleyi devam ettirmek gerekiyor. Fakat, Türkiye’de uzlaşmacı küçük burjuva siyasetler, soruna böyle bakmıyor, onlar bazen başarıları, bazen başarısızlıkları abartarak uzun süre bununla kendilerini oyalıyorlar.

ŞİMDİ KADINLARIN ÖZGÜRLÜK ZAMANI!

Tüm dünya isyanlarla, ayaklanmalarla çalkalanıyor. Bu ayaklanmalarda, isyan ve eylemlerde, her yerde, dünyanın bütün sokaklarında kadınlar en ön saflarda yer alıyor. Dünyanın sokakları kadınların özgürlük sloganları ile çınlıyor.

Kimi yerde isyanın dili dans oluyor; kimi yerde duvar resimleri... yayılıyor sokak sokak, şehir şehir, ülke ülke... Şili’den esen özgürlük rüzgarı, dünyanın başka sokaklarında yankısını buluyor. Rengarenk kıyafetleriyle Ayamara kadınları sokakları dolduruyor... Kimi yerlerde de meydanları zapt ediyoruz, sloganlarımızla... haykırışlarımızla, zılgıtlarımızla... Eylemlerin dili yürüyüş oluyor, grev oluyor, mücadele oluyor.

2019’a damgasını vuran eylemler ve ayaklanmalarda kadınlar olarak yine ön saflardaydık... ve 2020 yılı da isyanlarla ayaklanmalarla başladı...

18 Ocak 2020’de yüzbinlerce kadın; Avrupa, Asya, Afrika, Avustralya, Latin Amerika, Amerika ve Kanada’ya kadar Brezilya, Kenya, Yeni Zelanda, Nijerya, Tayland, Zambiya, Zimbabve ve daha bir çok Avrupa ülkesinde kadınlar “Kadın Hakları İnsan Haklarıdır” diyerek 23 ülkede yürüyüş yaparak kentlerin meydanlarını zaptettiler...

Artık kendi özgürlüğümüzü kendi ellerimize almak istiyoruz. Devrimci tarzda dövüşüyor, devrimci üslupla konuşuyoruz. Yaşamı yeniden yaratmak, kendi kaderimizi kendimiz belirlemek için dünyanın bütün sokaklarında haykırıyoruz...

8 Mart yaklaşırken... biz kadınlara dayatılan kölelik zincirlerini kıra kıra ilerliyoruz... her yerdedir. Her gün daha fazla artan kadın cinayetlerine karşı, yoksulluğa karşı, intiharlara karşı, çocuk istismarı ve tecavüzlere karşı her yerde eylemdeyiz, isyandayız...

8 Mart 1857’de NewYorklu dokuma işçisi kadınların başlattığı isyan dalgası, o günden bugüne yayılarak, büyüyerek devam ediyor.

Uğradığımız bir dünya baskıya, sömürüye karşı Dünyaya Başkaldırıyoruz! Tüm dünyanın sokakları biz kadınların eylem alanları...

2020’nin 8 Mart’ında da bütün öfke ve isyanımızla yine hep birlikte ezilen, sömürülen ve yaşamda yok sayılanlar olarak; sokaklarda, Taksim’de, eylem alanlarımızda...

Bu 8 Mart’ta Dünyaya Başkaldıran kadınlar olarak, isyanımızı hep birlikte büyütelim!..

HER ŞEY DEĞİŞECEK! ŞİMDİ KADINLARIN ÖZGÜRLÜK ZAMANI!
Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!
Şan Olsun 8 Martları Yaratıcılara ve Yaşatanlara!

8 Mart 2020 Pazar / Saat: 17.00
Taksim Tünelde buluşuyoruz

Emekçi Kadınlar (EKA)

Daima ALİKEV’de

19-22 Aralık "Hayata Dönüş" operasyonunu konu alan grafik çizgi roman "DAİMA", Sena Şat’ın çizgiyle 2019 Aralık ayında okuyucularıyla buluşmuştu.

Yeni Dönem Yayıncılık’tan çıkan grafik roman, Antakya Ayaşığı Sanat Merkezi’nin davetiyle ALİKEV (Ali İsmail Korkmaz Vakfı)’de düzenlenen imza ve söyleşi gününde okuyucularıyla buluştu.

Çizer ile yapılan söyleşide kitabın içeriğindeki bu kadar çok ayrıntılara nasıl ulaştığını, yaşadığı duygusal zorlukları, o süreci anlatan tutsaklardan biraz daha bilgi alabilmek için gösterdiği gayretini anlatarak devam etti. Gelen konuklar tarafından DAİMA grafik çizgi romanını seslendirip, sanal dünyada da paylaşmak gibi farklı öneriler de yazara sunuldu.

İmza zamanı geldiğinde, DAİMA’yı imzalamak isteyenlerin yoğun ilgisini gören Şat, herkese teşekkür etti ve etkinlik sona erdi.

Antakya Ayaşığı Sanat Merkezi

Dünyaya Başkaldırıyoruz’un Yeni Sayısı Çıktı

Yine Çıkın’ımız dolu, dolu... Acı, isyan ve umut dolu, kavgaya dolu...

7 Kasım 2019; bizim için önemli bir tarih. Ekim Devrimi’nin yıl dönümünde ilk sayımızı hep birlikte çıkardık. Bazı kadınlar yazılarıyla katkı sundu, bazılarımız fikirleriyle, bazılarımız da bizzat bütün işçiliğini, çalışmasını yürüttü. Yazıların toplanmasından, mizanpajına, matbaada baskısına kadar, pek çok pratik işlerde yer aldık. Kolektif bir kadın dergisi çıkarmaya çalıştık; emekten yana, sömürü ve baskıya karşı. Aynı zamanda bir çok yerde dağıtımını da biz kadınlar yaptık.

Dergimizin ilk tanıtım etkinliğini 7 Kasım’da gerçekleştirdik. Ondan sonra pek çok yerde tanıtım etkinlikleri ile kadınlara ulaştırmaya ve onların görüşlerini almaya çalıştık. İstanbul, İzmir, Antep, Antakya, Adana, Urfa, Ankara, Çanakkale vb bir çok ilde okuyucularıyla buluştu dergimiz.

Tüm bu koşturmaya içerisinde dünyanın birçok yerinde isyanlarda, ayaklanmalarda kadınlar en ön saflarda yer aldılar. Ayaklanmaların öznesi olduklar.

Biz 2. sayımızın hazırlıkları içerisindeyken dünyanın her yerinde kadınlar eylem alanlarındaydık... Bir taraftan da Avustralya’da orman yangınları yaşandı. Ormanlar ve binlerce hayvan cayır cayır yandı, yüreklerimiz de onlarla birlikte yandı... Doğru dürüst bir önlem almayarak kapitalizmin

insana, hayvana ve doğaya düşman olduğunu bir kez daha görmüş olduk.

Ve yine acı haber çaldı kapımızı... 6,8 büyüklüğünde bir deprem yaşadık Elazığ’da. Yine ölüm haberleri, yine yaralanmalar, yine yıkımlar. Önlenebilir olan bir çok yıkımın, kapitalist sistemin kar hırsı yüzünden önlenmemesi!..

İngiliz kaynaklı bir araştırma şirketi 2020 yılında Türkiye dahil 47 ülkede ayaklanmalar yaşanabileceğini yazmış. 2019 yılı zaten ayaklanmalarla geçen bir yıl oldu. Şili, Bolivya, Haiti, Lübnan vb ülkelerde geniş çaplı halk ayaklanmaları yaşandı. Yani görünen köy kılavuz istemez!

Yine Çıkınımız dolu dolu. Acı da var, yokluk da... umut da var çıkınımızda. İsyana ve ayaklanmaların öznesi olmaya devam edeceğiz. Şiddete, kadın cinayetlerine, istismara karşı, açlık ve yokluğa, yoksulluğa karşı Dünyaya Başkaldırmaya devam edeceğiz! Ta ki, yeni bir dünyayı, özgür olduğumuz, yok sayılmadığımız bir dünyayı kendi ellerimizle kurana dek.

Çıkınımızda her zaman mücadeleyi yükseltmenin verdiği umut ve bizim kurtuluşumuzun yolunu gösteren sosyalizme inanç olacak. Biz kadınlar devrimci üslupla konuştuğumuz, devrimci tarzda dövüştükçe, HER ŞEY DEĞİŞECEK!

SAVAŞTA MORAL ÜSTÜNLÜK

Ali Varol Günal

D ilimizde yer etmiş naifliğine rağmen sınıf savaşı da her savaş gibi adı üstünde bir savaştır. Hem de en keskin noktasına vardığında (iç savaşta), sınıfların birbirine karşı silah kullandıkları bir savaştır. Ve her savaşta olduğu gibi sınıf savaşında da savaşın güçlerin birbirine karşı moral üstünlüğü, savaşın sonucunu tayin edecek denli bir öneme sahiptir.

Büyük Rus yazarı Tolstoy, devasa eseri Savaş ve Barış'ta, moral üstünlüğün bir ordu için ne denli önemli olduğunu Napolyon'u yenmeyi başarmış Rus ordularının komutanı Kutuzov'u anlattığı bölümde şöyle ifade ediyor: "*Askerlik alanında yıllardır kazandığı ve denemelerden elde ettiği bilgi ile ihtiyar insanlara özgü bir mantıkla anlıyordu ki, ölümlü pençeleşen yüzbinlerce insanı yönetmek tek bir insanın harcı değildir ve yine biliyordu ki, meydan muharebesinin sonucunu kestirecek olan şey, ne başkomutanın emirleri, ne orduların bulunduğu yer, ne topların ve öldürülen insanların sayıydı; bunu sağlayacak olan tek şey 'ordunun morali' adı verilen o karşı konulmaz güçtü. Kendisi bu gücün belirtilerini izliyor; onu elinden geldiği kadar yönetmeye çalışıyordu*" (Cem Yay, 3.Cilt, sf 1495). Tarihsel olarak doğrulanmış deneyimler de gösteriyor ki, ortada bir savaş varsa savaşı kazanmak isteyen ordusunun moral gücünü yüksek tutmak zorundadır. Moral güç nasıl yükseltilecektir ve nasıl korunacaktır, esas mesele buradadır.

Bu her şeyden önce savaşta haklı olan tarafta olmakla mümkündür. Haklılığın inanmış bir ordudan daha güçlü bir silah yoktur. Sınıf savaşında kimin haklı kimin haksız olduğunu görmek için hangi sınıfın herşeyi üretip hiçbir şeye sahip olmadığını ve hangi sınıfın hiçbir şey üretmediği halde herşeye sahip olduğuna bakmamız yeterlidir. Emekle sermaye arasındaki mücadelede ya emekten yanasınız ya da sermayeden! İkisi arasında uzlaşmaz bir çelişki ve çatışma, deyim yerindeyse savaş vardır ve hem birinden hem diğerinden olma şansınız yoktur. Safınızı ya ezilen ve sömürülen yana belirlersiniz ya da ezen ve sömürölen yana; bunun ortası yoktur. Çünkü birinin yararına olan şey diğerinin zararına, bu kadar açık ve net!

Kapitalistlere servet, kendilerine sefalet üretmek isteyenler, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti kaldırmak zorundadırlar ve emekçilerden aldıklarını onlara geri vermek istemeyeceği açık olan kapitalist sınıfa karşı mücadele etmek, savaşmak kaçınılmazdır. Bu savaşta emeğin yanında bulunanların, tarihsel olarak sermaye sınıfının ömrünü tamamlamış olduğunu görmeleri, "gitmekte ve gelmekte olanı" anlamaları gerekmektedir. Bir yanda yığılan servet dağları, diğer yanda açlık, yoksulluk... Bir yanda har vurup harman savuran, dünyanın tüm olanaklarını bir sülük gibi emen ve en sonunda dünyanın dengeselerini bütünüyle bozan bir avuç burjuva sınıf, diğer

yanda suya ekmeğe hasret milyonlarca insan; çıkararak yaşamak isteyen, çocuklarına süt, ekmek götürmek isteyen işçi ve emekçiler...

Elbette emekle sermaye arasındaki mücadele bugün başlamadı; yüzyıllardır sürüyor. Yüzyılları bulan bu savaşta emeğin bugüne kadar sermaye üzerinde kesin bir zafer kazanmamış oluşu bir çoklarının moralini bozabiliyor; geleceğe dair umutlarını gölgeleyebiliyor. Emeğin sermayeye karşı zaferlerinden birini kazanmış olan Bolşevikler de kendi dönemlerinde, devrimden umudunu kesmiş olanlarla az mücadele etmek zorunda kalmadılar. Örneğin "sosyalist" olduklarını iddia eden Menşeviklerin, "devrim hayali görmek"le eleştirdikleri Bolşeviklerin inandığının tersine, "Rusya'da devrimci bir halk yoktur" demeleri, onları karamsarlığın ve umutsuzluğun çukuruna düşürmüştü. Devrimci değil, reformist bir bakış açısına sahip oldukları için kendi dönemlerinde yaşanan birikim ve sıçramaları göremiyor, olayları bütün canlılığı ve hareketliliği içinde somut olarak kavrayamıyorlardı. İşçi sınıfı ve emekçilerin durumuna baktıkça onlarda varolan umutsuzluktan kendilerince devrimci olmayan sonuçlar çıkarıyorlardı. Oysa aynı yere bakan Bolşevikler, bambaşka, devrimci sonuçlar çıkarıyorlardı.

Nisan Tezleri'nde Lenin, "*Kesin bir zafer bizden yana, çünkü halk artık umutsuzluğun kıyasından*" diyordu; "*ezilen yığınlar arasında umutsuzluk olmadan, çöküntünün eşğinde bulunan bir kapitalist toplumu düşünmek olanaklı mıdır?*" Yine aynı yerde, "*tarihte ezilen yığınların uzun zaman çekilen acılar yüzünden ve her türlü sıkıntının son haddini bulması yüzünden tam bir umutsuzluğa düşmedikçe, umutsuz bir savaşta zafer kazandııkları ayaklanma örnekleri biliyorlar mı acaba?*" diye soruyordu bilcümle karamsarlara, kitlelerin umutsuz oluşuna bakarak devrimden umudunu kesen reformistlere...

Bugün biz aynı soruları "Hani ne devrimi? Türkiye'de yaprak kımıldamıyor" diyenlere sormak zorundayız; çünkü bunlar sadece kendileri moralsiz ve inancsız olmakla yetinmeyip, başkalarının moralini de bozuyorlar; "süreklili karamsarlık" hastalığını başkalarına da bulaştırıyorlar.

"*Savaş, önce kafalarda kazanılır*" diyor ünlü Prusyalı general Clausewitz. Siz daha zafer üzerine düşünmeye başlamamışsanız, devrimin gücünü sadece bir eylemde açtığınız pankartın arkasına geçen az sayıda insanın gücüyle ölçüyorsanız vay sizin halinize! Devrimi, mücadeleyi, sınıf savaşını saldırlar karşısında direnmekten ibaret görüyorsanız ve en kötüsü bakıyor ama kendinizden başka direnen de görmüyorsanız vay sizin halinize...

Devrimi, süreklilik içinde bir sıçrama olarak göremiyorsanız; milyonlarca iradenin binlerce olay sonucu hareket geçmesi, birbiriyle karşı karşıya gelmesi ya da iç içe geçmesi olarak görmüyor da "ölü metinler"le sığıştırılmış formül-

yonlardan ibaret sanıyorsanız vay sizin halinize... Gözünüzün önünde olan biteni bile diyalektik bir kavrayışla ele alıp çözümleyemiyor, somut durumun somut tahlilini yapamıyor, devrim döneminde devrimci sorular sorup bu sorulara devrimci cevaplar aramıyor da, Engels'in deyişiyle başınızın üzerindeki dam yanarken meleklerin cinsiyeti ile uğraşıyorsanız vay sizin halinize!

Bir devrim için doğru yer ve zamanda güçleri nereye yığmanız, çalışmalarda ağırlığı nereye vermeniz gerektiği üzerine düşünmüyor ve hazırlıklarınızı buna göre yapmıyor da hala bir "aşırı muhalefet partisi" olarak kalmayı devrimcilik olarak addediyorsanız vay sizin halinize! Geçici Devrim Hükümeti'ni her duyduğunuzda aklınıza devrimden sonra kurulacak, burjuvaziye karşı bir savaş organı değil de kimin bakan olacağı geliyorsa vay sizin halinize!

Savaşta moral üstünlüğü elde tutmak için her şeyden önce koşulların tahlilini devrimci bir anlayışla yapmak gerekir. Siz umutsuzsanız ya da yeterince umutlu değilseniz, başkalarına umut veremezsiniz. Umutsa ancak onun uğruna emek harcıyorsanız, çaba gösteriyorsanız, eyleme geçmişeniz bir anlam ifade eder yoksa "tarlada izi olmayan hasatta yüzü olmaz". Umut, bir adada mahsur kalmış birinin, birileri gelip kendini kurtarsın diye mesaj yazıp içine koyduğu şeyi suya salıp beklemesi de değildir. Gerçekleşmek için kendisine daha kısa erimli, daha erişilebilir hedefler belirler; başı bulutlarda gezen değil, ayakları yere basan bir hayalgücüdür.

Umutlu olmak, iyimser olmak için ne yapacağını/ nasıl yapacağını bilmek, yapmayı planlamak ve planladığını pratiğe geçirmek için harekete geçmek gerekir. Bir şeyin nasıl olacağını düşlemek güzeldir; ama düşleri hayata geçirmek için öncelikle hareket etmek gerekir. Milyonlarca insanın sarayları kuşattığını ve yerlebir ettiğini hayal etmek muazzam bir şeydir; orak-çekiçli kızıl bayrağın her yerde dalgalandığını düşünmek muhteşemdir; ama düşünle gerçek arasında pratik durmaktadır.

Ne kadar emek harcanırsa o oranda düşlerimiz gerçekliğe dönüşebilir. Hatırlayalım ne diyordu Lenin, "*Eğer düş gören kimse düşünme ciddi olarak inansa, yaşamı dikkatle gözler, gözlemlerini gökte kurduğu şatolarla karşılaştırırsa ve eğer genel olarak söylemek gerekirse, düşümenin gerçekleşmesi için bilinçli olarak çalışırsa düş ile gerçek arasındaki ayrılığın hiçbir zararı olmaz. Düşlerle yaşam arasında bir bağ varsa herşey yolundadır*".

İşte biz Leninistler, düşlerimiz ile yaşam arasındaki bu bağı kurabildiğimiz için savaşta moral üstünlüğü elimizde tutabiliyor ve başkalarının aksine bu kadar umutlu olabiliyoruz.

İDLİB'DE GORDİON DÜĞÜMÜ

Sinan Kaleli

C haplin'in unutulmaz filminin sahnelerinden biridir. "Büyük diktatör" savaş ilan eder, sonra kağıdı yırtar, dost oluverir. Faşist iktidarların kaçınılmaz özelliğidir, bir anda dost, bir anda düşman oluvermek. Aynı şekilde inanılmaz ve tahammül edilmez bir yüzüzlükle yalan üstüne yalan söylemek. Hem de öyle ufak tefek değil, kocaman yalanlar sıralayıvermek. Ne demişti bu işlerin piri Göbels: Bir yalan ne kadar büyük olursa, inanılmaz da o kadar çok olur!

RTE grup konuşmasında alışlageldik büyük yalanlarını sıralayıp durdu. Huyudur. Sanatçıları baskı ve yoklukla tehdit edip rüşvetle satın almaya çalışırken, Nazım'dan, Sabahattin Ali'den dem vurur... Gazetecileri, öğretim üyelerini, ilericileri, devrimcileri zindanlara doldururken, "Milli Şef'in zulmünden yakınır! Böylesine iki yüzlü, böylesine insan aklıyla alay ederek!..

11 Şubat tarihli konuşmasında mesela dinci-faşist çetelerin (ki kendisi de kağıt üzerinde bunları "terörist" olarak niteliyor) İdlib'teki mücadelesini "Suriye halkının özgürlük mücadelesi" olarak niteledi ve "Suriye huzura kavuşacak ki, Türkiye huzura kavuşsun" deyiverdi! Bununla yetinmedi RTE. Savaş ilanı anlamına gelen sözler sarfetti: "*Askerlerimize yönelecek olası bir saldırıda Soçi mutabakatı sınırları dışında da rejimi her yerde vuracağız*." Havadan, karadan her tür adımı atacaklarını, uçakların artık rahat uçamayacağını söyledi. "*Rejimi gözlem noktalarımızın gerisine çıkartmakta kararlıyız*" dedi. Hızını alamadı, açılan Rusya'ya tehdit etti. Tabii tüm bu tehditleri yapmadan önce Mr. Jeffrey'nin Ankara'ya gelmesini bekledi! ABD ve NATO'dan gelen sözlü destek açıklamalarından sonra esti gürlüdü.

İşin tuhaf yönü şu ki, bu sözleri sarfetmeden kısa süre önce Putin ile telefon konuşması yapılmış ve "Soçi mutabakatına bağlılık" yinelenmişti! Tabii RTE'nin bu salvolarına Kremlin'den yanıt gecikmedi: Biz teröristleri vuruyoruz! (1)

RTE'nin bu esip gürlmeleri devam etmekteyken, Suriye ve Rus uçakları Halep'in güney-batı ve batı hattını, M5 karayolunun batı bölgelerini bombardımana tutmaktadır. Bu esip gürlmelerin, bu tehditlerin pek bir caydırıcılığı görünmüyordu. Gücünün sınırları ile bu trajik yüzleşme, Akar'ın ağzından NATO'dan, ABD ve Avrupa'dan "somut destek" talebiyle açığa vuruldu. Zira şu ana kadar verilen destek salt sözlerden ibaretti.

İdlib'te Suriye ordusunun "yıldırım savaşı" dengeleri ve TC'nin hesaplarını alt üst etti. Açıkçası ne Ankara bekliyordu böyle bir hızlı ilerleyiş, ne sahadaki tosunçukları. TSK'nın tüm engelleme çabalarına, yığınaklarına, mühimmat ve silah desteğine rağmen, M5 yolu göz açıp kapayıncaya kadar Şam'ın eline geçiverdi. Hava desteği olmadan dinci-faşist çetelerin hiç bir şansının olmadığı çatışmalar, Suriye ordusunun günlük 15-20 km ilerleyişiyle tam bir bozguna dönüştü. (2) TC'nin tehlikeli oyunu da bu aşamadan sonra hızlandı.

Ankara var gücüyle büyük bir savaşın kıskırtıcılığını yapıyor şu anda. Kendisi bizzat provokasyonlar tertiplediği gibi, yarattığı ortam, yapılan yığınak, her tür provokasyona da kapı aralıyor. Sahada gerilim hiç olmadığı kadar yüksek.

Sadece İdlib değil sözkonusu olan, TC'nin işgali altındaki bölgeler, boydan boya Rojava ve aşağıda Deyr ez Zor bölgesi sık sık irili ufaklı sürtüşmelere sahne oluyor. En son çatışma haberi 11 Şubat itibariyle Qamişlo'dan geldi. Hırbet Emo köyünde ABD devriyesi engellendi. ABD askerlerinin 14 yılında bir sivili (3)öldürdüğü, Suriye askerlerinin ateş açtığı, ABD uçaklarının havalanarak köyü bombaladığı yolunda bilgiler geliyor.

Küresel ölçekte karşılıklı kuvvet yığma ve konumlanmanın böylesine yoğunlaştığı, uzun süredir tarafların birbirlerini tartıp durduğu böylesi bir ortamda Ankara gibi gücü ve çapı sınırlı bir faktörün çapıyla ters orantılı felaketlere sebep olması işten bile değil. Tehlikeli bir dönemden geçiliyor. İdlib'teki bu kördüğümü Rusya-Suriye kılıcı kesip atacak mı, yoksa başka büyük çatışmalara kapı mı aralanacak? Bunu Ankara'nın provokasyonları, NATO ve emperyalistlerin hazırlık durumları ve karşıtlarının tutumları belirleyecek.

Tüm bu cehennem kapısının eşliğinde yaşamları şimdiden cehenneme dönen emekçiler duruyor. Süregiden kriz, derinleşen sefalet, Ankara'nın yayılmacı hayallerinin maliyetiyle katmerleniyor. RTE'nin konuşması sırasında "çocuklarımız aç" çılgınlıkları artık Saray'ın içinde yankılanıyor! Derinleşecek çatışmalar ve olası savaş, emekçilerin yokluk, acı ve öfkelerini arttırmaktan başka bir sonuç yaratmayacak. Ve sermaye sınıfı için asıl cehennem bu öfke patladığında ortaya çıkacak. 12..02.2020

(1)Kremlin yaptığı açıklamada Rus ve Suriye birliklerine yönelik saldırılarda Ankara'ya açıkça suçladı.

(2)TC'nin içine yuvarlandığı acz ve açmaz gazetemizin editörü tarafından ele alınmıştır.

(3)Mezopotamya Ajansı öldürülenin Diva Vatani üyesi olduğu bilgisini geçti.

Adliyede Boykot Var

İstanbul Barosu, İstanbul'da "dünyanın / avrupanın en büyük adliyesi" sloganlarıyla inşa edilen adliyelerin AVM gibi işletildiğini söyleyerek, adliyelerde "Boykot" çağrısı yaptı. Çağrıya destek veren Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi de bir açıklama yayınlamak boykotu destekledi.

Açıklamada "*Adliye içerisindeki yargı görevi 'zorunlu mevcudiyet' olarak algılanan avukatlar ile yurttaşlar müşteri gibi algılanmakta; yetersiz çay-sigara balkonlarına, fahiş fiyatlarla satılan sağlıksız çay, kahve ve yemeklere mahkum edilmektedir. 'Adliye AVM'lerin içerisinde bulunan dükkanlardaki fiyatlar ise hakim, savcı ve memurlar ile avukatlar ve yurttaşlara farklı uygulanmakta, açık bir eşitsizlik yaratılmaktadır. Kalem personeli olan kamu emekçilerine verilen yemek katkı payı nedeniyle fiyat farkı anlaşılır olmakla birlikte, hakim ve savcılara uygulanan indirimli fiyatlar ve farklı alanlarda, ayrıcalıklı hizmet kabul edilemez.*

Rant döngüsünün uzantısı olan işletmelerdeki işçiler düşük ücretlerle ve ağır koşullarda çalıştırılmakta, avukatlara ve yurttaşlara sağlıksız ve son derece kötü ürünler fahiş fiyat-

lara satılmaktadır" diyen ÇHD, taleplerini de şöyle sıraladı:

"-Adliyelerdeki milyonluk ihaleleri içeren rant döngüsü son bulmalıdır

-Adliyede görevi gereği bulunan ve yurttaş olarak yolu düşen herkese hizmet için ayrılan tüm alanlar kazanç kapısı olarak görülmemeli, sosyal hizmet alanı olarak düzenlenmelidir.

-Yetersiz kafé vb. alanlar artırılmalı, fiziki koşulları temiz ve sağlıklı hale getirilmelidir.

-Yiyecek ve içeceklerin fiyatları makul bir düzeye çekilmelidir.

-Hakim ve savcılar ile avukatlar ve yurttaşlara farklı fiyat uygulanmasına son verilmelidir

-Adalet Komisyonlarının bileşimi, görev ve işleyişi yeniden düzenlenmeli, Adalet Komisyonları'nda Baro temsilcileri de doğal üye olarak yer almalıdır."

ÇHD açıklamasını şu çağrıyla sonlandırdı: "*Yaşanan sorunlara karşı tüm meslektaşlarımızı ve yurttaşları adliyelerdeki kafé, kantin, yemekhane ve diğer işletmeleri boykot etmeye çağırıyor, İstanbul Barosu'nun boykot kararına, eylem ve etkinliklere destek vermeye davet ediyoruz.*"

GERÇEK DÜŞMAN İÇERİDE! BIRAKIN BU GEMİ BATSIN

Baş tarafı 1. sayfada

İşçinin, emekçinin gerçek düşmanı sınırların ötesinde değil! Burada, sınırların içindedir düşmanımız. Bizi işsiz bırakanlardır. Bizi en ağır şartlarda en düşük ücretlerle çalışmaya zorlayanlardır. Anayasadaki göstermelik haklarımızı bile kullanırmayanlardır. Ağzımızı her açtığımızda sirtımızda cop indirendir. Her protestomuzda bize azgınca saldıranlardır. Grev dediğimizde "yasak" diye haykıran, "bizim dönemimizde grev yapılmasına müsaade etmedik" diye övünenlerdir. Emir komutayla bizi zindanlara tıkan, ağır cezalar verenlerdir. Televizyon kanallarından, gazete köşelerinden aklımızla alay edercesine sürekli yalanlar yazıp söyleyenlerdir. Bizim düşmanımız tüm bunları doğuran bu sömürü düzeninin ta kendisidir. Gerçek düşman içerdedir!

Her yerde bu gerçeği vuracağız yüzlerine! Her yerde emeğin çıkarlarından bahsedecek, emeğin iktidarı için kavgayı yükselteceğiz. Burjuva çıkarları demek olan "milli çıkarlar" uğruna bedel ödemeyi reddediyoruz!

Aynı gemideymişiz!

Artık işçilerin karnı tok bu masallara. Bakın ne diyor kürsülerde işçiler: "Biz kapitalizmin, faşizmin gemisinde yer almayız. Bunun için bırakın bu gemi batsın!" Evet, emeğin köleliğine dayanan bu gemi bırakın batsın!

Brezilya'da Petrol İşçileri Grevde

Brezilya devlet denetimindeki Petrobras şirketinin 20.000'den fazla çalışanı, işçilerin işten çıkarılmasını ve kamu varlıklarının özelleştirilmesini protesto etmek için 11 Şubat günü ulusal bir grev gerçekleştirdi.

Faşist Bolsonaro, Ocak ayının ortalarında, 1.000'den fazla kişinin çalıştığı bir Petrobras iştiraki olan Parana Azotlu Gübre Fabrikası'nın kapatıldığını duyurdu. Brezilya işçi sınıfının buna yanıtı sert oldu.

1 Şubat günü Tek Tanker Federasyonu (FUP) ve İşçilerin Tek Merkezi (CUT), süresiz bir grev başlattı.

Üst üste 11 gün boyunca, 43 petrol platformu, 11 rafineri, 18 terminal, 7 kara petrol sahası, 5 termoelektrik santrali, 3 idari üs, 3 gaz işleme ünitesi, 1 petrokimya kompleksi ve 1 petrokimya kompleksi ve 1 biyoyakıt fabrikası greve çıktı.

Bolsonaro yönetimi, greve çıkan işçilerin yerine grev kırıcı işçiler almak istese de, başarısız oldu; Brezilya'nın 13 eyaletinde bulunan 95 Petrobras tesisinde yaklaşık 20.000 işçi 11 gün boyunca grevde.

Grevdeki Vitória Su Yolu Terminali işçileri "tarihi bir an" diye niteliyor grevi. Petrobras'ın Rio de Janeiro'daki karargahında 31 Ocak'tan beri kamp kuran işçiler, 14 Şubat günü başlaması planlanan işten çıkarmaların durdurulmasını ve toplu iş sözleşmesinin yerine getirilmesini talep ediyorlar.

Bolsonaro, 2019'da cumhurbaşkanı olduklarından beri işçiler Petrobras'ın giderek kötüleştiğini söylüyorlar.

Şili'de Protestolar

Şili'de daha önce Şili Senatosu'nun aleyhindeki suçlamalar nedeniyle görevden alınmış olan karşı-devrimci faşist Santiago Büyükşehir Belediye Başkanı'nın yeniden göreve getirilmesi protesto edildi.

Binlerce kişi 7 Şubat Cuma günü Şeref Meydanı'nda bir araya gelerek bu kararı protesto etti. Polis zırhlı araçlarla tazyikli su sıkarak, göz yaşartıcı bombalarla saldırdı. Şilililer saldırıya rağmen dağılmayınca, polis geri çekildi. Şeref Meydanı'nı dolduran Şilililer "Birleşmiş Bir Halk Asla Yenilmez" sloganını haykırdı.

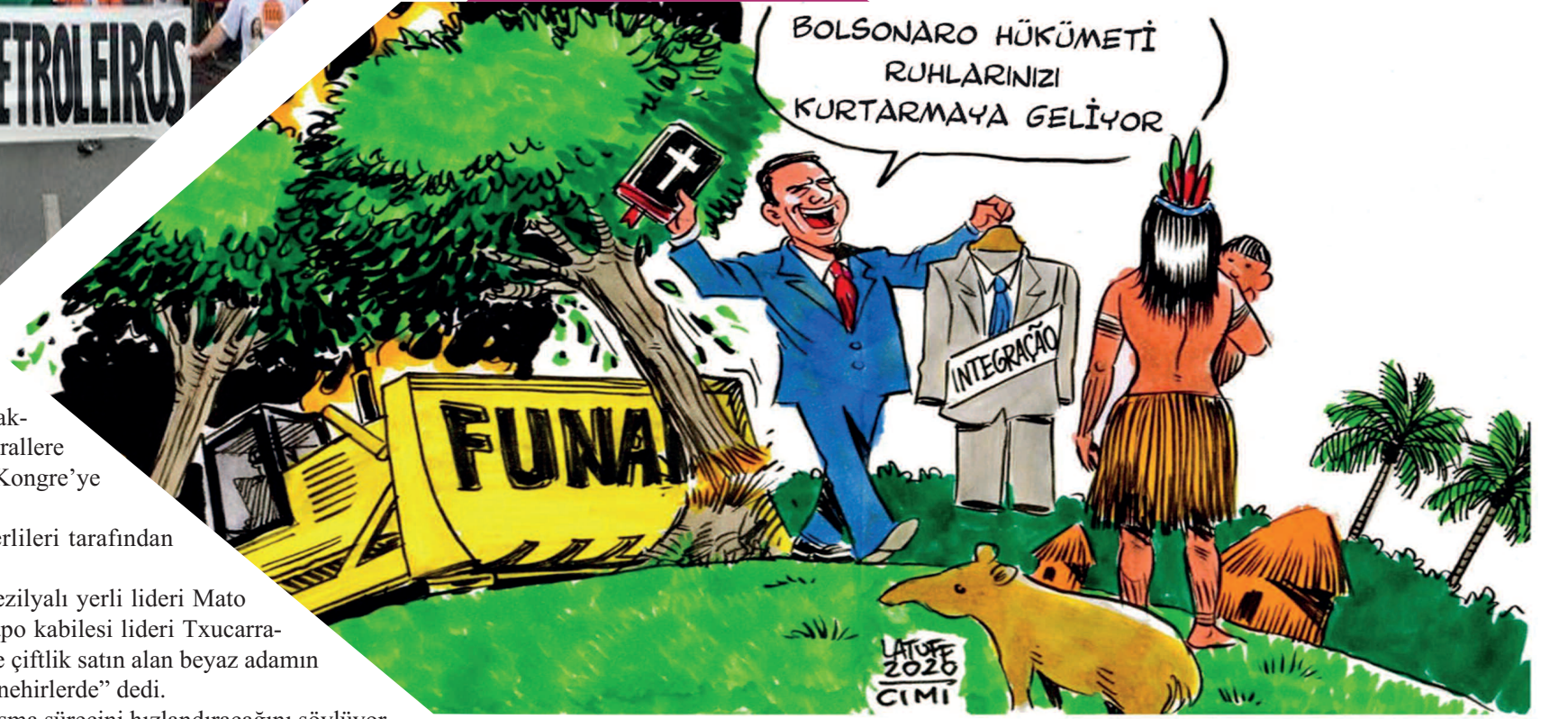
Amazonlar Yasal Olarak(!) Yok Edilecek

Brezilya'nın faşist devlet başkanı Jair Bolsonaro, pek çoğu Amazon'da bulunan yerli halkın yaşadığı toprakları madencilige, tarım faaliyetlerine ve hidroelektrik santrallere açan tartışmalı tasarını 5 Şubat Çarşamba günü Ulusal Kongre'ye sundu.

İktidarın "rüya" diye nitelediği tasarını, Brezilya yerlileri tarafından "soykırım teklifi" diye adlandırılıyor.

"Soykırım Tasarısı", Ocak ayında yaklaşık 600 Brezilyalı yerli lideri Mato Grosso'da bir araya getirmişti. Reuters'a konuşan Kayapo kabilesi lideri Txucarramae, "Bolsonaro'nun bahsettiği zenginler; araba, uçak ve çiftlik satın alan beyaz adamın zenginleri. Bizim zenginliğimiz buradaki ormanlar ve nehirlerde" dedi.

Çevreciler ise bu tasarının Amazonlardaki ağaçsızlaşma sürecini hızlandıracağını söylüyor.

DEVİRİMDE KÜÇÜK BURJUVAZİ VE PROLETARYA

Küçük burjuvazinin konumu her zaman güvenlidir. Çünkü kapitalist sermaye birikiminin işleyişi sürekli olarak küçük mülkiyeti tasfiye yönünde işler. Ama aynı zamanda da kapitalizmin yasaları, küçük mülkiyeti yeniden üretir. Bir küçük mülk sahibi esas olarak mülkiyetini, yani sermayesini artırarak daha çok emek sömürmek ister. Ancak kapitalizmin teknelci aşamaya ulaştığı, teknelci birliklerin üretimin her alanında egemen olduğu koşulların ortaya çıkışından bu yana, bu neredeyse imkansızdır. Tekellerin her alandaki egemenliği küçük burjuvaziyi her alandan kuşatıp kendisine bağlar; aynı zamanda da onları mülksüzleştirip işçi sınıfının saflarına iter. Elindeki mülkiyetini (üretim ve geçim araçlarını) dört elle sarılıp korumaya çalışan bütün bu kesimleri böylece devrimin saflarına, işçi sınıfının yanına iter.

Küçük burjuvazi, bugünkü toplumsal koşullar altında hem teknelci sermayenin, hem de proletaryanın her yönden baskısı, kuşatması altındadır. Ekonomik alanda teknelci sermaye onu adım adım ortadan kaldırırken, proletarya ise bunu gelecekte devrimden sonra yapacağını açıkça ilan eder. Bu

koşullarda küçük burjuvazi, kendisini bugün ortadan kaldırmakta olan teknelci sermayeye karşı, mülkiyetini ve yaşamını savunmak için mücadele etmektedir. Bu nedenle teknelci kapitalizme karşı devrimin gelişiminin yavaşlatan bir konumu vardır. O, devrim ne zaman gerçekleşip atak yapsa, işçi sınıfının yanında yer alır; ancak işler kötü gitmeye başladığında da büyük bir hızla devrim saflarını terk eder. İşler iyi giderken işçi sınıfının yanında yer alsın bile pek çok ülkede yaşanan somut örneklerde açıkça görüldüğü üzere devrimin güvenilmez dostları oldular; en kritik anlarda safları terk edip işçi sınıfını yalnız bıraktılar. Bunun nedeni elindeki mülkiyetini ve toplumsal konumunu yitirmekten duyduğu dehşetengiz korkudur.

Küçük burjuvazi devrim sırasında proletaryayla birlikte davransa da devrimin zaferinden hemen sonra, proletarya ittifak politikasını gözden geçirecek; ittifak daralacaktır. Proletarya nihai hedefi alan safları ortadan kaldırmak amacıyla devrimi ileri götürmeye, sosyalizmi kurmaya yönelmektedir. Küçük burjuvazi bu koşullarda kendi sınıfsal konumu gereği devrimin daha ileri gitmesinin önüne geçmeye, hatta geriye çekmeye çalışır. Üretim araçlarının özel mülkiyetine, yani kapi

talist özel mülkiyete son verilmesine karşı çıkar. Bir sınıf (ara sınıf) olarak ilerici konumunu tamamlamış olacağından, bu andan itibaren proletaryanın gerçekleştireceği devrimci dönüşüme karşı konumlanarak gerici bir konuma düşecektir. Proletaryanın çıkarı sosyalizmedir; toplumdaki diğer kesimleri de sosyalizme ikna etmeye çalışacak; devrimden sonra bu hedefi kabul eden, benimseyenlerle birlikte sosyalizmi kurmaya yönelecektir.

Bugünün toplumsal koşullarında işçi sınıfıyla burjuvazi yan yana, iç içe bir yaşam sürmekte; birbirlerini ideolojik, politik olarak etkilemektedirler. Bu nedenle işçilerin bir bölümü küçük burjuvalar gibi yaşamakta, küçük burjuva hayallere kapılmakta, küçük burjuva ideolojilerin etkisi altında kalmaktadır. Burada küçük burjuva ideolojilerle mücadele çok önemlidir. İşçi sınıfının, saflarına sızan küçük burjuva ideolojisinin etkisinden kurtarılması; küçük burjuva hayallerin açığa çıkarılıp teşhir edilmesi proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin gelişimi için hayati öneme sahiptir. Bu nedenle küçük burjuvaziyle ideolojik mücadele, devrimci komünist hareket açısından kesintisiz olarak sürdürülmesi gereken pratik devrimci bir görevdir.

İşçi sınıfı hareketi kendi dışındaki bu sapma akımlara karşı ideolojik mücadeleyi sürdürürken kendi içinde doğabilecek bu türden eğilimlere karşı da uyanık olmak zorundadır. Küçük bur

juvalarla işçilerin iç içe geçen sosyal yaşantıları, ideolojik alanda da kendi yansımalarını yaratır. Burjuva ve küçük burjuva ideolojilerin etkisinden yalıtık, saf bir işçi hareketi yoktur, olamaz. Dünyanın herhangi bir yerinde ortaya çıkan ideolojik politik akımlar hızla başka yerlerde de ortaya çıkarak işçi sınıfı hareketinde bölünmelere neden olabiliyor. Aynı biçimde bir ülkede, devrimci sınıf mücadelesinin sağlam bir temelde gelişimi de dünyanın diğer ülkelerindeki işçi sınıfı hareketini etkiler, etkiliyor. Devrimin herhangi bir ülkede zafere erişmesi yalnızca o ülkedeki işçi sınıfının kurtuluşuyla sınırlı bir sonuç yaratmaz. Bunun yanında dünyanın her yerinde, burjuva sınıfa karşı sürdürüldüğü mücadelede proletaryaya moral destek olur, itilim verir; dünya devrim sürecini ivmelen-dirip hızlandırır.

Devrimci komünistler, işçi sınıfı saflarındaki burjuva ve küçük burjuva anlayışların işçilerin bilincini bulandırmalarına sınıf bilincini körelterek devrimci sınıf mücadelesini tavsatmalarına hiçbir şekilde müsamaha gösteremezler. İşçi sınıfını burjuvazinin peşine takmalarına, devrimden ve devrimci mücadeleden vazgeçirmeye çalışmalarına asla seyirci kalamazlar, hiçbir şekilde geçiştiremezler. Bu tür girişimleri, çabaları görmezden gelmek ya da geçiştirmek, bunu yapanların suçlarına ortak olmaktır. Küçük burjuva politik tavırlar bunun altında yatan burjuva, küçük burjuva ideolojik sapma

akımlar görüldüğü her yerde mahkum edilmelidir. Proletaryanın burjuva ve küçük burjuva ideolojilerden tamamen kopup arasına kesin bir sınır koyacağı bu ayrımın gerçekleşmesi, proletaryanın mücadelesinin devrimci sınıf çizgisinde gelişip güçlenmesi, emeğin kurtuluşunun zorunlu koşullarından biridir. Bunu başaramayan proletarya, kendi kurtuluşunu da gerçekleştiremez.

İnsanlık tarihi boyunca büyük bir uygarlık yarattı. Kapitalizm nedeniyle şimdi bu uygarlığın geleceği tehlikede.

Sadece uygarlık, kültür ve nimetleri değil, insanın geleceği ve dünyadaki yaşam da tehlikede. Emeğin ve doğanın yıkımı büyük bir hızla geri dönülemez bir aşamaya doğru sürükleniyor. Eğer proletarya bu sürece müdahale edip tarihin kendisine yüklediği insanlığı kapitalizmden kurtarma görevini yerine getirmezse; burjuva topluma ve burjuvazinin sınıfsal egemenliğine son vererek kendi iktidarını kurmazsa; bu politik iktidarın gücüne dayanarak sosyalizmi inşa etmeye ve oradan da sınıfları ortadan kaldırmaya yönelmezse; insanlık, bütün tarih boyunca yaratıp biriktirdiği uygarlık ve kültür adına ne varsa hepsini yitirebilir.

Rosa Luxemburg'un yüz yıl önce ortaya attığı "Ya Barbarlık Ya Sosyalizm" şiarı artık çok daha büyük bir aciliyet kazanmış; insanlığın sosyalizme geçişi bir ölüm kalım sorunu haline gelmiştir.

Yalana Bak

Taylan Işık

“Türkiye'nin Suriye topraklarını işgal ve ilhak gibi bir niyeti asla söz konusu değildir. Tam tersine biz Suriye topraklarının işgalinin ve ilhakının önüne geçmek istiyoruz. Suriye'nin 3'te 1'i PKK'nın ve ne yazık ki onu destekleyen ABD'nin işgali altındadır.”

İki cümleye bu kadar yalan ve demagoji nasıl sığdırılır diye merak edenler varsa yukarıdaki cümleye bakabilir, dil eğitmenleri örnek cümle diye müfredatlarına alabilirler; çok yararını göreceklelerinden şüphe duymasınlar.

“Türkiye'nin Suriye topraklarını işgal ve ilhak gibi bir niyeti asla söz konusu değil”miş. Hadi buna inanalım ve bir soru soralım: Diğer yerler bir tarafa, İdlib'te ne işiniz var? Malum orada PKK de yok. Suriye'nin üçte biri ABD'nin işgali altında madem ve madem ki sen Suriye'yi ABD işgalinden kurtarmak istiyorsun, ABD'yi NATO'yla birlikte İdlib'e kim çağırıyor ve bu çağrı ne anlama geliyor. Yoksa ABD'yi Suriye'ye siz çağırınca ABD ve NATO işgale değil de “mırra” içmeye mi gelecekler!

Faşizm budur! Faşizm, kitleleri aldatmak için her türlü yalana, her türlü demagojiye başvurmakta, şove-

nizmi sınırsız biçimde, akla hayale sığmayacak ölçülerde kışkırtmakta bir saniye bile tereddüt etmez.

Hitler faşizmi, ki bunların atası sayılır, Alman Komünist Partisine altı milyon oy vermiş Alman proletaryası ve halkını aldatmak için kendini “sosyalist” ama “nasyonal” olanından diye tanıtmamış mıydı! Tekelci kapitalizmin, ondan da öte Alman tekelci kapitalizminin en iri tekellerinin sadakatte sınır tanımayan bu dişleri kanlı köpekleri, “yalan ne kadar büyük olursa inandırıcılığı da o kadar fazla olur” düşüncesini bir “ilke” düzeyine çıkartmışlardı.

Şimdiki çıraqları onların izinden ilerliyorlar. Kendilerine “sosyalist” demiyorlar ama onun yerine “kurtarıcı” kostümüyle sahneye çıkıyorlar. Kimleri kurtarmadılar ki bu güne kadar! Kosova'dan tutalım da Afganistan'a; Libya'dan tutalım da Çin'in Uygurlar'ına kadar herkesi “kurtarıyorlar”. Bıraksalar dört yüz kilometre uzunluğunda otuz kilo metre derinliğinde bir şeritteki tüm Kürt, Arap, Süryani ne varsa herkesi kurtaracaklardı da, bırakmadılar, yüz yirmi kilometre uzunluğunda ve on kilometre derinliğinde bir şeritle yetinmek zorunda kaldılar.

Tel Abyad ve Serakaniye'den bahsediyoruz.

“Boynuz kulağı geçer” derler; doğrudur, ama boynuzun kulağın yerini asla alamayacağı da bir o kadar doğrudur. Hitler, yalan ve demagojide ustaydı. Bunlar dün dediklerini bugün unutacak kadar acemi. Suriye'deki dinci-faşist çeteleri kastederek diyor ki RTE,

“Asıl önemli olan şey, sürekli 'oradaki teröristler' diye dile getiriliyor. Tamam da bu teröristler kim? Bunlar bir PYD, bir YPG değil. Bunlar tam aksine Suriye'nin kendi insanları ve Suriye'nin yerleşik halkı. Bu insanlar kendi topraklarını kendi evlerini korumanın mücadelesini veriyor.”

Oysa El Nusra denen katil sürülerini “terör örgütleri” arasında sayan liste Türkiye'nin dosyaları arasında duruyor ve mürekkebi bile kurumamıştır daha.

Unutmuş!

Sonra diyor ki “bunlar Suriye'nin kendi insanları ve Suriye'nin yerleşik halkı.” Oysa Suriye'de, İdlib'te bulunan çete örgütlerinden birinin adı “Türkistan İslam Partisi”dir. Yani ta Türkistan'dan, Çin'in Uygur bölgesinden MİT, CIA ve diğer emperyalist is-

tihbarat servisleri tarafından Suriye'ye, hem de aileleriyle birlikte, getirilen katil, yağmacı, toplumun en dip tortusu bunlar. “El Tunisi, El Mısri, El Iraki, Şişani (Yani Çeçen)” vb vb saymakla bitmez isimlerden geçilmiyor halbuki. Yani bu çeteler, dünyanın dört bir yanından (elbette aralarında Suriyeli dinci-faşistler de var) emperyalist istihbarat servisleri tarafından Suriye'ye getirilmiş paralı katiller, yağmacı hırsız sürüsüdür. Bunların ne mal “Suriye'nin yerleşik halkı” olduklarını anlamak için Afrin'i nasıl yağmaladıklarına bakmak yeter. İşte örnek: Diyor ki,

“Rejimin saldırıya geçtiği her yerde insanlar diğer bölgelere değil, Türkiye'ye yöneliyor çünkü güven bölgesi burası.”

Cümlenin ilk kısmının doğruluk payı var. Türkistan'dan, Uygur bölgesinden, Çeçenya'dan vb vb getirilen çeteler ve aileleri, Türkiye'ye yöneliyorlar; çünkü Suriye'ye nereden girdilerse oradan çıkabileceklerini biliyorlar. Türkiye'den giren, Türkiye'den çıkar, bundan doğal bir şey olabilir mi?

Kabul etmek gerekir, hemen hemen tüm faşist liderlerin “Oblo-

mov'un rüyası”na benzer büyük hayalleri olur. Hitler, dünyaya hakim olmak istiyordu; “bizimki” Şam'da Emevi Camii'nde “Cuma namazını eda etmek” istiyordu. Hitlerin sonu malum. “Bizimki” Şam'a değil ama Hacı Bayram'a gidebildi ancak.

Şimdiki rüyası, “Suriye'yi terör örgütlerinden ve rejimin zulmünden” temizlemektir. Bu rüya gerçekleşmeden “bize huzurla uyumak haramdır.” diye iddialı da konuşuyor. Terör örgütleri dediği YPG'dir. Rejim ise biliniyor.

Ne dokuz yıldır dinci-faşist çeteler üzerinden yürüttüğü savaştan bir ders çıkarabiliyor, ne de bunca bol danışmanından biri çıkıp da, “büyük lokma ye, büyük laf etme” sözünü hatırlatıyor.

Surası da bir gerçek: En azından 2013 Haziran Halk Ayaklanmasından bu yana dinci-faşist iktidar ve tekelci sermaye için “huzurla uyumak haram” olmuş. Bundan böyle çok daha “haram” olacak.

Hitler, Mussolini ne zaman “huzurla” uyudular ki onların ardılları huzurla uyusunlar!

Hedef Şimdi Kübalı Doktorlar

ABD yönetiminin hedefinde bu defa, dünyanın dört bir yanındaki yoksul ülkelerde görev yapan Kübalı doktorlar ve sağlık emekçileri var.

The Guardian'ın haberine göre, Küba'nın dünya çapında uyguladığı tıbbi yardım programını “demokrasiyi baltalamak ve doktorların faaliyet gösterdiği ülkelerin iç işlerine müdahale etmek”le suçlayan Trump yönetimi, Küba hükümetinin bu sağlık personelini “sömürdüğünü” de iddia ediyor.

Doktorların getirdiği yabancı gelir miktarını ortadan kaldırmayı ve bu sayede Küba ekonomisini biraz daha boğmayı hedefleyen ABD, doktorların karşı devrimci hükümetlerin iş başına geçtiği Brezilya, Ekvador gibi ülkelere çekilmelerine yol açmıştı. Küba doktorlarının bu ülkelere ayrılması, halklar için ciddi sonuçlar doğuruyor.

“Küba doktorları” olarak bilinen program, 50 yıl önce kuruldu ve şu anda 60'tan fazla ülkede Kübalı doktorlar var. Ve bu sağlık hizmetlerinden elde edilen gelir, Küba'nın toplam yabancı gelirinin yaklaşık %60'ına denk geliyor. Küba'nın sağlık programına karşı kampanyanın başında ise ABD dışişleri bakanı Mike Pompeo var.

Kolombiya'da Katliamlar Sürüyor

10 Şubat günü, Kolombiya'nın Putumayo bölgesinde kaçırılan iki halk önderi, 12 Şubat günü ölü olarak bulundu.

FARC'ın silah bıraktığı “Barış Anlaşması”nın ardından eski FARC gerillaları ve halk önderleri “faili meçhul” cinayetlerle katledilmeye devam ediyor.

Öldürülen liderler Villa Fátima'da JAC (Topluluk Eylem Kurulu) yöneticilerinden. JAC savcısı ve JAC Çalışma Komitesi koordinatörü olan Luis Alberto Parra Lozada ve oğlu Jader Alberto Para. İkisi de 10 Şubat Pazartesi günü silahlı kişilerce evleri basılarak ve eşleri, anneleri bağlanarak zorla götürülmüştü.

Bu çifte cinayete 2020'de Kolombiya'da öldürülen lider sayısı 44'e yükselirken, öldürülen silah bırakmış FARC-EP savaşçısı da 7 oldu.

Kanada'da Öğretmenler Grevde

Şubat ayının ilk günlerinde Kanada'da ilkökul öğretmenleri, öğretmen sayısını azaltmak ve sınıf başına düşen öğrenci sayısını artırmak isteyen Ontario Başbakanı Doug Ford'un politikalarına karşı protestolarını yoğunlaştırdı. Öğretmenlerin talebi ise, özel ihtiyaçları olan öğrencilere hizmet etmek, okul öncesi eğitim programının korunması ve daha adil ücret.

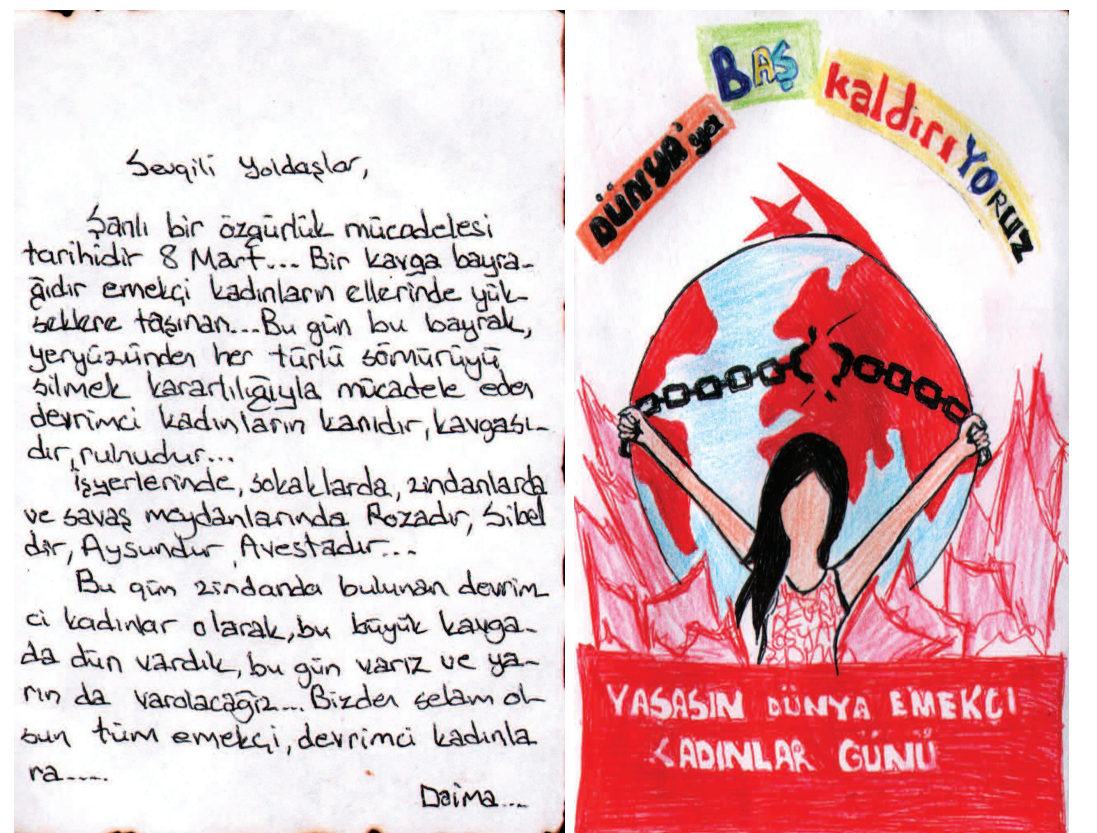
Öğretmenler Ocak ayından itibaren eylemler yapsa da, talepleri karşılanmamıştı. Ve Ontario'da yüz binden fazla öğretmenin üye olduğu 4 büyük öğretmen sendikası, son 20 yılda ilk kez birlikte 11 Şubat günü greve gitti.

Bolivya Seçime Hazırlanıyor

Bir darbe ile yönetime el konulan Bolivya'da, yeni cumhurbaşkanı seçimi için hazırlıklara başlandı. Evo Morales'i de seçerek iktidara taşıyan Bolivya yerlileri, El Alto'da MAS Partisi ile birlikte yeni seçimlere hazırlanıyor.

Sosyalizme Doğru Hareket (MAS), 8 Şubat Cumartesi günü El Alto'da büyük bir miting düzenleyerek, 3 Mayıs günü yapılacak seçim için adaylarını ilan etti. Luis Arce ve David Choquehuanca'yı aday gösteren MAS için El Alto bir kale.

Bolivya'da seçimlere katılan diğer 7 aday ise karşı devrimci.

Bakırköyde Leninist Kadın Tutsaklardan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Kartı

KRİZ – DEVRİM DİVALEKTİĞİ

Özgür Güven

Kapitalist toplumda da daha önceki sınıflı toplumlarda olduğu gibi tarihin devindirici gücü sınıf mücadelesidir. Çıkarları birbirine karşı iki sınıf arasındaki çelişki ve çatışmaların maddi temelinde ekonomi yer alır. Ancak ideolojik üst yapı da burada etkin bir güç olarak devreye girer. Tarihsel toplumsal gelişme, bu iki karşıt sınıfın çelişki ve çatışmalarıyla ilerler.

Bugünkü tarihsel-toplumsal aşamada üretici güçlerin gelişim seviyesi bütün toplumun ihtiyaçlarını karşılayacak kadar gelişmiş olduğu halde, kapitalist özel mülkiyet ve sermayeye dayalı bu üretim sistemi nedeniyle emekçi sınıfı büyük bir yoksulluk, sefalet ve acılar içinde bir yaşam sürmektedir. Bu acıların kaynağı sermayenin egemenliği ve sömürsünün devami için uyguladığı baskılardır. Üretici güçlerdeki büyük potansiyele rağmen, bu sömürü ve sefaleti, acıları yaratan koşulların derinleşerek sürmesi karşısında emekçi sınıfta çok büyük öfke birikimi söz konusudur. Biriken öfke, zaman zaman bireysel eylemler, intiharlar vb biçimlerle, ama asıl olarak büyük toplumsal olaylar, isyanlar ve ayaklanmalar biçiminde patlamalara açığa çıkıyor. Bu öfke birikimi ve ayaklanmalar tek tek ülkelerle sınırlı da değil. Bu gün artık bütün dünya emekçilerin büyük eylemleriyle, ayaklanmalarıyla sarsılıyor. Eğer burjuva sınıfın sömürü ve baskısı karşısında emekçi sınıfta büyük bir öfke birikimi olmasaydı, ezilen ve sömürülenlerin, yaşamdan kovalan milyonların eylemi de olmazdı.

Sermayenin egemenliği, sömürsü ve baskıları altındaki emekçi sınıfın acılarından kurtulup, yarattığı uygarlığın nimetlerinden yararlanabilmesinin tek yolu ise bir toplumsal devrimdir. Eski

topluma son verecek olan bir toplumsal devrim, hiçbir zaman emekçilerin ya da diğer toplumsal kesimlerin düşüncelerinden kaynaklanmaz. Toplumsal devrimi bir zorunluluk olarak emekçi sınıfın önüne çıkaran ekonominin evrimidir; bütün bir tarihsel-toplumsal gelişmedir. Bütün bu gelişmelerin yarattığı bugünkü ekonomik ve toplumsal maddi koşullar, emekçi sınıfın önüne, kendi kurtuluşunun biricik yolu, yaşadığı sorunların tek çözümü olarak bir toplumsal devrim görevini koymuştur. Bu toplumsal devrimi, gömülü olduğu bugünkü maddi koşulların içinde çekip çıkarmak ve hayata geçirmek için de, tarihin en devrimci sınıfı olan proletaryanın devrimci eylemi olmazsa olmaz koşuldur.

Bir toplumsal devrimin maddi koşullarının başında kapitalizmin krizi yer alır. Ki bu kriz, günümüzde küresel bunalım boyutlarında yaşanıyor. Ekonomik kriz, emekle sermaye arasındaki çelişki ve çatışmayı en uç noktaya kadar derinleştirip keskinleştirerek, politik, toplumsal krize de yol açtı. Bugün artık emekçi kitlelerin devrimci enerjisi, her yerde yaşanan büyük öfke patlamalarıyla, isyan ve ayaklanmalarla kendisini açığa vuruyor. Bu isyan ve ayaklanmaları, bastırmak, egemenliğini güçlendirmek ve sömürüyü sürdürmek isteyen tekeli sermaye her yerde emekçi sınıfa yönelik baskı ve terörünü artırıyor: Emek güçlerine yeni saldırılar düzenliyor; devrimci güçleri terörize etmeye, eylemlerini kriminalize etmeye çalışıyor. Bugün yaşananların da açıkça ortaya koyduğu gibi, kriz dönemleri düzen güçleriyle devrim güçleri arasındaki çatışmaların, mücadelenin en sert biçimleri aldığı, şiddetlendiği dönemlerdir.

Sermayenin ve devletin baskısı ve terörü ne kadar yoğun ne kadar şiddetli

olursa olsun, tarih hükmünü yürütecek, emekçi sınıf zaferi mutlaka kazanacaktır. Bu, kapitalizmin işleyiş yasaları nedeniyle ortaya çıkan bir zorunluluktur. Kapitalizmde ekonominin işleyiş emekle sermaye arasındaki çelişki ve çatışmaları sürekli olarak derinleştirip keskinleştirme yönündedir. İşçi sınıfı, kendi emeğiyle yarattığı uygarlığın bütün nimetlerinden kapitalizm tarafından uzaklaştırılırken burjuva sınıfın servetini, kendi kendisinin sefaletini sürekli olarak yeniden üretir. Bu süreç, belirli bir noktadan sonra sistemi işlemez duruma getirir. Artık, bizzat sermayenin kendisi yeniden üretimin önünde engel haline gelir. Sermayeye dayalı üretim sistemi, yani kapitalist üretim biçimi bu evreye çoktan geldi; kendi kendisiyle birlikte sermaye, bütün dünyayı da çürütürken kendi üzerine doğru çöküyor. Sistem kendi işleyiş yasaları emekçi sınıfı, eski topluma son verip daha ileri bir toplumsal sisteme geçmeye zorluyor. Burada sermayenin ve devletin baskısı bir süre için sonuç veriyor gibi görünse de sonuç vermez, vermiyor. Emekçiler her seferinde çok daha kitlesel, çok daha büyük ve yıkıcı eylemlerle yeniden ortaya çıkar, çıkıyor. Bu, kapitalist sisteme son verinceye kadar böyle devam edecektir.

Emekçiler, sermayeye karşı mücadelesinde tek bir eylemle sonuç alamazlar. Böyle olsa elbette çok daha kolay ve iyi olurdu, ama böyle olmaz. Sınıf mücadelesi uzun soluklu bir mücadeledir. Emekçiler kapitalizmin dünya egemenliğine karşı bugüne kadar onlarca ayaklanma, isyan ve sayısız eylem yaptılar. Bu eylemlerin büyük çoğunluğu sonuçsuz kaldı; yenilen ve yenilen devrimler yaşandı. Bu uzun soluklu mücadele sürecinde kriz dönemleri hep

yoğun çatışmalı dönemler oldu. Bu yoğun çatışmalı dönemlerde emekçiler, onlarca yılda olmadığı kadar aydınlanıp ileri atıldılar. Dünya devrimler tarihi bu türden ileri atılımlar, ayaklanmalar yenilgiler ve devrimlerle doludur. Bazı ülkelerde proleter komünist hareketin diğer ülkelerden daha ileri ve daha devrimci olmasının nedeni, proletaryanın devrimci bir sınıf olma niteliğinden daha çok gerçekleştirdikleri devrimci eylemler ve ayaklanmalarıdır. Emekçi sınıf zaferlerinden daha çok yenilgilerinden öğrenerek yollarını açtı. 1848 olmasa Komün, Komün olmasa Ekim olmazdı. Her yenilgi, emekçiler için nasıl olmayacağını öğreten derslerle doludur.

Büyük bir tarihsel olay olan devrim, çıkarları birbirine karşıt bireylerin, toplumsal sınıfların ve katmanların istek ve arzularının yönelimlerinin çok özgün bir tarihsel kesitteki çakışmasından; bütün bu olayların, üst üste binip iç içe geçmesinden doğar. Devrime katılan bireyler hangi sınıftan olursa olsun, her biri süreci kendi lehine çevirmeye, sonucunu kendi istek ve arzularına uygun olarak etkilemeye çalışır. Çıkarları birbirine karşıt bireylerin, toplumsal kesimlerin ve sınıfların hareketinin, eylemlerinin üst üste binmesi tarihsel gelişmeyi hızlandırır. İç içe geçen, üst üste yığılan olaylar nedeniyle her şey çok hızlı ve yoğun yaşanır; gelişmeler çok ani ve sıçramalarla gerçekleşir. Böylesi tarihsel kesitlerde emekçi sınıfın sermayeye karşı sürdürdüğü sınıf mücadelesi, devrimci kitle eylemleri, açık çatışmalar, sokak savaşları biçimini alır. Bu sert çatışmalarla dolu süreç, emekçi kitlelerin baş eğmez, dirençli ve savaşkan yeteneklerini geliştirmelerinde etkili olur. Emekçiler bu türden sert mücade-

lelerle dolu süreçlerde birbirlerine kenetlenip sınıfsız kaynaşarak etkin bir güç haline gelirler. Bu da onlara, iktidarı ele geçirmeyi hedefleyen devrimci eylemlerinde büyük avantaj kazandırır. Buradan da açıkça anlaşılacağı gibi, gelişmelerin, emeğin iktidarıyla taçlanması için işçi sınıfı başta olmak üzere geniş halk kitlelerinin kendi örgütlerini kurmaları, devrimin zaferinin bir diğer koşuludur. Dünya deneyimi, devrim dönemlerinde harekete geçen emekçi yığınların, devrimci inisiyatif ve girişkenlikle, örgütlenme konusunda da harikalar yarattığını örnekleriyle doludur. 20. yüzyıl başında Rusya'da ortaya çıkan komite ve konseyler (sovyetler) bunun en iyi örneklerinden, en iyi bilinenlerden biridir. Bizde de aynı girişkenlikle kurulan örgütler, kısa süreli de olsa Gezi'de ve hemen sonrasında yaşanan park ve mahalle forumları oldu. Ancak ayaklanmanın geriye çekilmesiyle bu örgütler dağıldı. Bu örgütlerin devrimde çok önemli bir yere sahip olduğu biliniyor. Eğer emekçi sınıfın ve halkın sözü edilebilecek bir kesimi bu türden kapsayıcı ve demokratik örgütlerde birleşmişse, bu örgütlere dayanarak, rahatlıkla iktidara yürütebilirler.

İşçi sınıfı tarihin en devrimci sınıfıdır. Bu doğru. Ama işçi sınıfı böyledir diye, devrimci mücadele de kendiliğinden ya da otomatik olarak başarıya ulaşmaz. Mücadeleyi başarıya ulaştırmak isteyen işçi sınıfı bu niteliğine uygun davranmalıdır. Yani işçi sınıfı kendi devrimci sınıf örgütlerinde örgütlenerek ve bu örgütler eliyle yürüttüğü, yürüteceği devrimci eylemlerle başarıya ulaşabilir. Ancak bu eylemlerle halkın geniş kesimlerinin enerjisini açığa çıkarabilir ve bu enerjiyle sermayenin egemenliğini yıkararak kapitalist özel mülkiyete son verebilir.

Bergama Belediyesi'nde Kadınlar İşten Çıkarıldı

İzmir'de Bergama Belediyesi'nde 3 kadın işçi işten atıldı. İşçilerin eylemlerinin üçüncü gününde kendilerini ziyaret ederek desteğimizi bildirdik ve kendileriyle bir röportaj gerçekleştirdik. Bu röportajımızı siz okurlarımızla paylaşıyoruz.

Alev ÇAKIR: 31 Mart 2019 Yerel Seçimleriyle birlikte CHP'den AKP'ye geçen Bergama Belediyesi yönetimi, hem memur hem işçi arkadaşlara kendi yandaş sendikalarına geçmeleri konusunda bir baskı ve mobing uyguladılar. Bu süreçte baskı ve mobinge dayanmayan birçok arkadaş benim söylemimle belirledikleri sarı sendikalara geçtiler. Ama biz işten çıkarılanlar bu sendikalara geçmeme konusunda direndik, kararlıydık, mücadelemizi içerde vermeye devam ettik.

Bu sürecimiz izne çıkarılmalarla, yıllık izinlerimizin tamamının kullanılmamasıyla başladı. Yazı İşlerinde çalışıyordum ve iznimin bitmesinden sonra işe geldiğimde yerime başka bir personelin atanmış olduğunu gördüm. Bana da Evrak Kayıt Servisi'nde bir süre bekleyeceğimi söylediler. 1 haftalık bekleme süresi boyunca sendikaya geçmem konusunda İnsan Kaynakları Müdürü tarafından sürekli taciz ediliyordum.

Bir haftanın sonunda Arşiv Müdürlüğü denilen tamamıyla AKP yönetiminin oluşturduğu, sürgün ve mobing yeri olan, masası, sandalyesi, müdürü olmayan bir birimde görevlendirildim. İnsan Kaynakları Müdürlüğüne Arşiv Müdürlüğü'nün neresi olduğunu sorduğumda, yerini göstermesini istediğimde bana Evrak Kayıt'ta bekleme sandalyesinde oturacağımı, müdürlük için gerekli malzemelerin koyulacağı, oranın gerçek anlamda faaliyete geçeceği söylendi.

Ekim ayında atandığımız Arşiv Müdürlüğü'nde Şubat ayına kadar herhangi bir faaliyette bulunulmamakla beraber, ben faaliyete geçirmek için çalışmalar yaptığımda Başkan Yardımcısı'ndan randevu alamadım. Başkan'dan zaten personel olarak randevu alamıyoruz. Burada hem bir yönetim zafiyeti var hem de bizlere karşı bir baskı ve mobing unsuru aslında bu. İşverenle görüşmemek buna tekabül ediyor.

Sonrasında İnsan Kaynakları Müdürü'ne durumu bildirdiğimde "Bu iş senin sorunun değil, biz burayı zaten halledeceğiz, hallettiğimiz zaman sen de aktif bir şekilde çalışırsın" dedi. Yani benim yapmış olduğum proje, yönetmelik, yönerge, usul ve esaslar tamamen çöpe atılmış durumda.

7 Şubat itibarıyla da mesai bitimine 20 dakika kala elimde bir tebligat geldi ve tebligatta performansımın yetersiz olduğu, bu durumun işyerindeki çalışmaları olumsuz örnek teşkil ettiği, bu sebepten dolayı iş akdinin fes edildiği yazıyordu. Olay bundan ibaretti.

Gonca ÇETİN: Bergama Belediyesi Hasta Yakını Konuk Evi'nde çalışıyordum. Yerel seçimlerden sonra bir önceki dönem Belediye Başkanı Mehmet Gönenç'in talimatıyla yeni birime atandım. Fakat bu yeni birim, belediyenin AKP'nin eline geçmesinden sonra faaliyete geçirilmedi.

Faaliyete geçirilmeyen, açık olmayan, resmi anlamda vatandaşa hizmet vermeyen bir birimde benim performans değerlendirmem yapıldı. Vatandaşa hizmet verilmeyen bir birimde benim performansım neye göre ölçüldü merak ediyorum. İnsanlar beni etnik kimliğim, ilkelerim, dik duruşum, sendikal durumum ya da parti görüşümle değerlendirmemeli diye düşünüyorum.

Belediyecilik anlayışında, benim çalışma şeklim, ne kadar çalışkan olduğumla ilgili bir değerlendirme yapılmıyordu. Bizler liyakat sahibi insanlarız, o kültürde yetiştik ve o kültürde çalışmaya devam ediyoruz. Hiçbir şekilde biat kültürüne uymuyoruz. Bu bizim fitratımızda yok.

Liyakatlı insanlar olduğumuz için Bergama Belediyesi'nde kapıdan içeriye girdikten sonra yapacağımız tek şey belediyenin bize verdiği görevi yapmaktır. Elimize soğan patates verdiler de biz mi yemek yapmadık diyorum. Halkın anlayacağı dilden konuşuyorum. Bu bir ev kadını için de geçerlidir, önüne ne kadar malzeme koyarsan o kadar çok çeşit

emek yapar. Elimde olmayan malzemeye sofraya kuramazdım. Bu yüzden benimle ilgili performans düşüklüğü gibi bir değerlendirme yapamazlar. Benim 9 yaşında bir kızım var. Sadece benim ekmeğim paramla değil, kızımın geleceğiyle de oynadılar. Ben burada direnen bir kadından önce direnen bir anneyim.

Nazlı Deniz TAN: 31 Mart seçimlerinden sonra ilk görev yeri değişimleri 10 Mayıs'ta gerçekleşti. 10 Mayıs'taki görev yeri değişimleri ile birlikte sürgün edildim. 10 Mayıs öncesinde Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğü personeliydim. Yaptığım iş organizasyonlara, temsile dayalı işlerdi.

10 Mayıs'tan sonra Tebligat Dağıtım Personeli olarak görevlendirildim. Bu bana "İstifa et" demenin farklı bir yöntemiydi. İş farklılığı açısından sendika sesimi duyurdu ve görev yerim tekrar değiştirildi. Benim tepkim işimi bırakmamak, istifa etmemek olunca görev yerimi İcra Tebligat Personeli olarak değiştirdiler. Aynı servisin dışarı giden personeli değil de, içerdeki serviste çalışan personeli oldum.

Ardından 40 saniyeliliğine görev yerimde olmadığım için gereksiz yere savunma talebi geldi, zo-

runlu izne çıkarıldım ve bütün izin günlerim kullanıldı. 40 iş günü, toplamda 51 gün izne çıkarılmak, varolan bütün izin günlerinin bitirilmesi hem psikolojik olarak insanda bir etki yaratıyor, hem de izinden geri döndüğüm zaman bu insanlar bana bir şey yapacak hissi yaratıyor. Ben zaten eşyalarımı da toplamıştım, kesin ya yerimi bir daha değiştirecekler, ya işten çıkaracaklar diye düşünüyordum.

İzinden döndükten sonra her telefonum çaldığında şimdi arıyorlar, şimdi çıkaracaklar işten, diye sürekli bir korku altındaydım. O baskıyı bakışlarda, telefon çalmasında, her yerde, herkeste görebiliyordum. Ardından da bizi aniden hukuksuz bir şekilde, ihbar süresini vermeden, bildiri gelmeden işten çıkardılar.

Cennet ÇAKIR (Alev ÇAKIR'ın Annesi): Bu durumdan hiç birimiz memnun değiliz, bizim evlatlarımız kötü bir çocuk değil, kötü bir çocuk olarak yetiştirmedim. Hırsızlık yoktu, yolsuzluk yoktu, emeğinin peşinde olan çocuklarımız işten atıldı. Üzüntüm var ama dimdik ayaktaım. Üçünün de her zaman arkasındayım. 5 yaşında bir torunum var, onun hakkını savunmak için dimdik ayaktaım.

Röportajımızın ardından çay eşliğinde sıcak sohbetler yaptık ve "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz", "Asla Yalnız Yürümeyeceksin" sloganlarıyla, gazetemizi vererek veda ettik bu güzel kadınlara.

Bodo Bode İşçileri Şalter İndirdi

Bursa'da Otomotiv yan sanayi üretimi alanında yapılan Bodo Bode Doğrusan Fabrikasında Türk Metal'e üye olan 75 işçi, sendikadan istifaya zorlanmaları ve bazı arkadaşlarının işten atılması nedeniyle 10 Şubat günü şalter indirdi. Üretimi durdurarak fabrika önünde toplanan işçiler, patronu protesto etti.

İşçiler, "Sendika Hakkımız Engellenmez", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Direne Direne Kazanacağız", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları attı.

Geçen Ekim ayında Türk Metal Sendikası'na üye olduktan sonra yoğun mobbing uygulamalarıyla karşılaştıklarını ve bazı arkadaşlarının işten atıldığını aktaran Bodo Bode Doğrusan işçileri, "Anayasal hakkımızı kullanarak sendikaya üye olduk. Bunun üze-

rine işveren bize mobbing uygulamaya başladı ve işten atılan arkadaşlarımız oldu. Çoğu arkadaşımızın bölümleri, çalışma yerleri değiştirildi. Tuvalet süremiz kısıtlandı. Anayasal haklarımızı kullanmamıza izin vermediler. Biz de işten atılan arkadaşlarımızın geri dönmesi için greve gitme kararı aldık. İçeride üretim hattı tamamen durdu. İşten çıkarılan arkadaşlarımız geri dönene kadar bu eyleme devam edeceğiz" dedi.

5 yıldır bu fabrikada çalıştığını belirten Murat Aydın ise sendikal faaliyetlerde bulunmak ve anayasal haklarını kullanabilmek için sendikaya üye olduklarını söyledi.

Aydın, "Gereken sayıyı topladığımızda sanki birileri düğmeye bastı ve fabrikada baskılar artmaya başladı. Tek tek içeri çekilerek 'Sendikaya üye misin, biz size güven-

miyoruz' gibi ifadelerle karşılaştık" dedi.

Sorgulamaların ardından 10 işçinin işten çıkarıldığını aktaran Aydın, "Biz kendi haklarımızı ve işten çıkarılan arkadaşlarımızın haklarını savunmak için greve gittik. Biz haklarımızı alana kadar eyleme devam edeceğiz. Ben işimi seviyorum, hiçbir zaman işimden şikâyetçi olmadım. Ancak haklarımızı verene kadar bu grev bitmeyecek" dedi.

Şalter indiren Bodo Bode Doğrusan işçileri gündüz ve gece fabrikada eylemi sürdürdü.

"Her Verde Karşınıza Çıkacağım"

Zeytinburnu Belediyesi'nden KHK ile ihraç edilen sağlık emekçisi Kenan Güngördü, 600 günü aşkın süredir işine dönmek için mücadele ediyor.

Eyleminin 670. günü olan 10 Şubat günü Kenan Güngördü, sesini İstanbul Büyükşehir Belediye meclis üyelerine duyurmak için İBB önünde açıklama yapmak istedi.

Burada İBB'de işten atılan işçilerle selamlaştı, konuştu ve sonra işçilere ve orada görevli polislere "İşe iade mahkeme kararım var ama işe alınmıyorum, Meclis üyelerine sesimi duyurmak istiyorum. Arkadaşlar da eylemde; onların görünürlüğüne engellemeden, olumsuz bir duruma neden olmadan bir açıklama yapmak istiyorum" dedi.

İşçiler "Abi ne demek, senin canın yanmış, ister burada aç pankartını, ister buyur yan tarafta bi yerde anlat derdini" diyerek karşıladılar.

Gelen polis amiri ise "Burada eylem yapamazsın Valilik kararıyla yasaklandı" dedi. "Arkadaşlar aylardır gece gündüz burada onlara yasak değil de ben bir açıklama yapmak isteyince neden yasak oluyor bu çifte standart niye?" diyerek isyan eden Güngördü'ye polis amiri "eylem yaparsan müdahale ederim" diyerek tehdit etti.

Eylemi yapma kararlığı ve ısrarı sonucu İBB araç girişi önünde pankartını açan Güngördü, "Her yerde haksızlık hukuksuzluk, işçi düşmanlığı, her yerde ayrımcılık, bu hukuksuzluğa son verin artık. Bu nasıl kanun uygulamak?" diyerek engellemeye çalışılmasını protesto etti, yaşadıklarını anlattı.

Güngördü'nün konuşması sırasında AKP'li bir meclis üyesi aracından inip Güngördü'ye "Sen ne yaptığını sanıyorsun. İşten atıldıysan git atıldığın Belediyeye anlat. Ya da işini geri istiyorsan bak yerin burası" diyerek İBB önünde eylemde olan işçilerin yanına gitmesini söyledi.

Güngördü ise AKP'li Zeytinburnu Belediyesi'nden işten atıldığını anlatınca Meclis üyesi "Senin derdin başka burası eylem alanı değil, burada eylem yapamazsın" diye tacizine devam etti.

Eylem sürerken bu kez de bir AKP'li gelerek, "Senin AKP'yle derdin ne? Ortalığı mu karıştırmaya çalışıyorsun? Ben de işçiyim işçi adamın ne işi var böyle pankartla. Neden AKP'nin adı var" diyerek pankartı yırtmaya çalıştı.

Güngördü eylemini "Bu haksızlığı bu hukuksuzluğu artık sonlandırın. 670 gündür haksız ve hukuksuz şekilde atıldığım işine geri dönmek için mücadele ediyorum. Bu hukuksuzluk sona ermedikçe de eylemlerime devam edeceğim, her yerde karşınıza çıkacağım ve hakkımı aramaya devam edeceğim" diyerek sonlandırdı.

"Başkanla Akşam Çayı İçsinin Kamdır!"

Kenan Güngördü 12 Şubat günü de Zeytinburnu Belediye Başkanı Ömer Arsoy'un her Çarşamba yapmayı planladığı "Başkanla Akşam Çayı" etkinliğindeydi. Akşam 19.00'da etkinliğin öncesinde kiraathaneye önüne gelen Kenan Güngördü "Başkanla Akşam Çayı İçsinin Kamdır İÇME! İşimi Geri İstiyorum 672. Gün" dövizini açarak Zeytinburnu halkına işten atıldığını, mahkeme kararına rağmen işbaşı yaptırılmadığını söyleyerek yaşadığı süreci anlattı.

Bir saate yakın Yiğitoğlu Kiraathanesi önünde eylem yapan Güngördü'ye halk ilgi göstererek sorular sordu ve işe iade edilmesini tepki gösterdi.

Etkinlik başlarken polis Kenan Güngördü'yü gözaltına aldı ve etkinlik bitinceye kadar gözaltında tuttu. 2 saat sonra serbest bırakılan Güngördü "tüm KHK'lılara, işsizlere, yoksullara sesleniyorum: Gelin birlikte mücadele edelim. Bu zulme son verelim" dedi.

Patronun Adamları Saldırdı İşçiler Gözaltına Alındı

Avcılar'da bulunan Y Momentum'daki işten atma ve kural dışı çalışma dayatmasını 13 Şubat akşamı iş çıkışında protesto eden Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası üyesi işçi, eşi ve iki sendika üyesi, patronun adamları tarafından saldırıya uğradı.

İşçiler üzerinde sürekli baskı uygulayan Y Momentum patronu, bu kölelik koşullarına karşı çıkan, sendikal olan işçileri işten atmaya başladı. O gün öğle saatlerinde bir işçiyi işten çıkararak Y Momentum patronu, akşam 18.00 sıralarında bir işçiyi daha işten attı.

Fabrikada örgütlenme faaliyeti yürüten Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası, kural dışı çalışma koşullarını, mobbing ve işten atma saldırılarını akşam iş çıkışında fabrikadan bir diğer işçi ve eşiyle birlikte protesto etti. Protesto sırasında patronun adamları sendika üyelerine ağır hakaret ve küfürler de kullanarak saldırı. Fabrika önüne gelen polisler ise sermayenin koruyucusu olarak saldırıyı izledi ve saldıranları değil sendika üyeleri ve işçinin eşini gözaltına aldı.

Bunun üzerine Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası bir açıklama yaptı, "Üye ve yöneticilerimize küfür eden, taşla saldıran yöneticilere dokunmayan polis, onlardan aldığı talimatla üyemizi, yöneticimizi ve destekçilerimizi yaka paça gözaltına almıştır."

Polisler elimizde video kayıtlarının olmasından tedirgin oldukları için karakolda üyelerimizi tehdit ederek görüntüleri silmelerini istemiştir. Hatta fabrika önüne bir daha gitmeleri halinde tekrar gözaltına alacaklarını ifade etmiştir.

Sendikamız Y Momentum yönetiminin ve Avcılar Emniyetine bağlı polislerin keyfi saldırısı, sendikal faaliyeti engellemeleri vb. üzerine gereken hukuki ve fiili adımları atacaktır" dedi.

Aile Hekimlerinden İş Bırakma Uyarısı

Aile Hekimleri, "Şiddetten uzak, sağlıklı ülke geleceği, daha iyi aile hekimliği" sloganıyla Ankara'da "Beyaz Önlük Mitingi" düzenledi.

Aile Hekimleri Dernekleri Federasyonu (AHEF), "Şiddetten uzak, sağlıklı ülke geleceği, daha iyi aile hekimliği" sloganıyla Çankaya Anıtpark Meydanı'nda çok sayıda sağlık örgütü ile bir araya geldi. Pek çok ilden gelen aile hekimlerinin katıldığı mitingde, "Şiddet varsa biz yokuz", "Yasa için başka ölüm bekleme" dövizleri açıldı, "Hekimler mutsuz hastalar mutsuz" sloganı atıldı.

Sağlık emekçilerinin mitinginden önce Balıkesir Halk Oyunları Topluluğu zeybek oynadı ve hekimlerin hastalardan topladığı yüzbinlerce imza, çuvalar halinde sahnede çıkarılarak imzalandı zincir oluşturuldu.

Mitingde konuşma yapan AHEF Yönetim Kurulu Başkanı Özlem Sezen, talepleri karşılanmazsa iş bırakacaklarını söyledi. Cezaların caydırıcı olmaması sonucu hekimlerin haklarının göz ardı edildiğine vurgu yapan Sezen, "Her gün sağlık çalışanları katlediliyor. Bizi yönetenler samimi olmadıkları için ölümler bitmiyor. Sağaşa bile dokunulmazlığı bulunan hekimlere yönelik saldırıların insanlığa karşı suç olarak değerlendirilmesini istiyoruz. Anayasa ve ulusal haklar yok sayılıyor: kişiyi göre davranılıyor" dedi.

Aile hekimlerinin talepleri de şöyle sıralandı:

*Sağlık çalışanlarına yönelik sistematik olarak artan şiddet olaylarının önüne geçilmesi, caydırıcı ve etkin bir şiddet yasasının düzenlenmesi.

*Hak kayıplarının giderilmesi; ücretlerin erimesine son verilmesi.

*İş yükü artışının engellenmesi.

Daha sonra söz alan Türk Sağlık Sen Yönetim Kurulu Başkanı Önder Kahveci de "Yargı mensuplarına sesleniyorum: size şiddet uygulansa, sanık adliyeyin ön kapısından girip arka kapıdan çıkar mı? Adalet böyle işler mi? Kinamalardan bıktık, çözüm istiyoruz çözüm" dedi.

Mücadelemizde Kararlıyız

Şişli Belediyesi önünde iki işçi... Sabahın 07.00'sinden gece yarısına kadar belediyenin önünden ayrılmıyorlar, Genel İş Sendikası önlükleriyle işlerini geri istiyorlar...

İşçilerden Kakıl Yazar, 70 gündür yürüttükleri mücadeleye ilişkin şunları anlattı:

"Sürecimiz yerel seçimlerden sonra başladı. Gelen yönetim, personel fazlalığını gerekçe gösteriyordu. İnsanları atmanın peşine düşmüşlerdi. Haklarını arayan arkadaşlarımıza yöneldiler daha çok. Öncelikle Turan arkadaşımıza yöneldiler; çünkü o KHK ile belediye şirketine aktarılan bir arkadaş. Dolayısıyla bu arkadaşın burada bulunan bir toplu sözleşmeden yararlanıp yararlanmadığının tespiti için bir dava açmıştık. Dava açtık diye arkadaş işten çıkarıldı. Daha sonra şirket çalışanlarımızda da muvazaa davaları vardı. Bu arkadaşlar da o davadan ötürü çıkarıldı. Davalarını çekmeleri istenmişti. Oradan da 3 arkadaş vardı işten atılan.

Ben daha öncesinde burada sendikacılık yapmıştım. Bu nedenle gelir gelmez çıkarmaya tasarladıklarından biri de bendim. Nihayetinde insanlar emeklilik adı altında zorla işten çıkarılmaya başlandı. Bu nedenle atılar ama asıl gerekçe elbette sendikal sorumluluklarını yerine getirmemden kaynaklıdır.

Sendikamız tam bu dönemde işverene yakını durmasından kaynaklı 120 tane işçi arkadaşımız emeklilik adı altında zorla işten çıkarıldı. 70 gündür tazminatlarını dahi alamadılar. Dönem dönem buraya gelip ses çıkartıyorlar sonra gidiyorlar.

Eylemimiz yaklaşık 70 gün önce başladı. Bu süreç içerisinde işverenin tavrını anlıyorsun, ama sendikamızın tavrını anlayamıyorsun. Eylemi ilk koyduğumuzda açıkça genel merkez Remzi Çalışkan tarafından açıklama geldi: 'bizimle bir ilgisi yok, önlüklerimizi giymesinler' diye şubeye bildirmişler. Şube de bir

"Şok Depoya Sendika Girecek Başka Yolu Yok"

"Sendikal çalışma hakkı amirlerin memurların iki dudağı arasında değil!" diyerek çağrı yapan DGD-SEN, 12 Şubat günü saat 15.00'de Şok Genel Müdürlük önünde bir basın açıklaması düzenledi.

Sendikamızın ŞOK Genel Müdürlüğü ile görüşme talebinin kabul edilmediğini anlatan Sendika Genel Başkanı Murat Bostancı, işten atılan arkadaşlarının derhal işe alınması, kıdem ve ihbar tazminatlarının verilmesi gerektiğini söyledi.

Şok Depo ve Mağazalarında işçi düşmanlığı olduğundan ve bunun sonucu işçilerin sendikaya üye olma çabalarına değinen Bostancı, "Yıldız Holding taleplerimizi kabul edene kadar mücadelemiz devam edecektir" dedi.

"İnsanlar kendini yapıp intihar ediyorlar. İşten atılan işçiler ne yaparsın intihar mı etsin? 'Sendikaya üye olmak suçtur' diye söyleyin, biz de sendika örgütüllüğü yapmayalım. İnsan hayatı bu kadar ucuz mu? Mücadelemiz devam edecektir. İstanbul'da, Kocaeli'nde ve Türkiye'nin diğer her noktasında Şok Market önünde eylemlerimiz devam edecek" dedi.

İşten atılan Emir Kaya ise, "Şok Deposu'nda üç yıl çalışmaktaydım. Hijyen koşulları sıfırdı. İçerideki baskılara karşı sendikal faaliyet yürütmeye başladık. Şu an içeride kahve için Dinçer bey 'sendikadan istifa etmezsen evinden çok uzaktaki bir iş yerine gönderirim' dedi. Kabul etmediğim için işten atıldım. Hasta olursun kimse görmez bunu.

DGD-SEN ile birlikte mücadele ediyoruz. İçerideki arkadaşlarımız da bizimle olsun. Biz birlikte olursak kimse bizi yenemez. Sendikamız Şok'un bütün depolarında bulunuyor. E-devlet şifrelerinin alınmasıyla kimseye baskı uygulanamaz. İşçileri istediğin gibi atamazsın, sendikaya üye olmak anayasal haktır. Özgür iradesiyle üye olan işçilerin e-devlet şifreleri ile zorla sendikadan istifa ettiriliyorsa, hak hukuk nerede soruyoruz. Cengiz denilen şahıs, işçilerin üstüne araç sürdü. Eğer bize doğru adım atmazsanız biz atacacağız."

Şok Genel Merkezi önünde yapılan açıklamanın ardından Yıldız Holding önüne gidilerek Sendika adına açıklama yapıldı. Holding yönetimiyle Şok işçilerinin işe geri alınması yönünde görüşülecekti yalnız yönetim kabul etmediği için açıklamaya geçildi ve Şok'un bütün mağazalarının önüne gidileceği söylendi.

"İşçilerin üzerine araç sürülüyor; patron sendikalarından değil biz, bağımsız sendikamız işçi düşmanlarından hesap soracaktır. Şok Depoları pislikten geçilmiyor; işçiler bizleri arıyorlar; örgütlenmek istiyorlar. Kazanacağız, Ülker'den de, Yıldız Holding'den de hesabımızı soracağız. Şok Mağazaları'nın önüne gideceğiz. Ülker ürünlerinin alınmaması, Şok Marketlerden alışveriş yapılmaması çağrısı yapacağız" diyerek açıklamayı: "Şok Depoya Sendika Girecek Başka Yolu Yok", "İşçi Düşmanı Yıldız Holding", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Atılan İşçiler Geri Alınsın" sloganlarıyla sonlandırdılar.

Şok işçileri 13 ve 14 Şubat günleri Darıca'daki Şok Depo önünde de eylem yaptılar.

yazıyla polise bildiriyor. Sendikal değerleri taşıyanların bizler olduğunu anlattık.

Çadır açmıştık burada, ateş yakıyorduk. Belediye polise 'biz anlaştık, çadırı kaldırtıyoruz' dediğinde, gece vakti burada nöbette kalan Mustafa Sicim adlı arkadaşımız o strese dayanamayıp kalp krizi geçirdi. Belediye yönetimi arkadaşın numara yaptığını iddia ediyor. Fakat başka bir işçi arkadaşın yoğun çabasıyla ambulans aranıyor son anda yetiştiriliyor hastaneye. Şu an hala Şişli Etfal Hastanesinde yatıyor. Hastaneye götürüldüğünde gerçekten çok kötü bir aşamadaymış. Son anda yetiştirildi ve üç gün yoğun bakımda kaldı.

Belediye yönetimi, seçim öncesinde işe alma vaadiyle oy aldığı kenceince yandaş insanlara yer açmaya çalışıyor: 600-700 işçi daha çıkarmayı tasarlıyorlar. Bu eylem bir şekilde bu sürecin önünü tıkadı. Mücadelemizde kararlıyız. Burada yapılan bu saldırı yalnızca bize dönük bir saldırı değildir. Görüşmeye giden arkadaşlara 'muvazaa davaları açanları çıkartacağız' demişler. Binden fazla işçi bu davaları açmıştı. 'Ya davalarınızdan vazgeçin ya da sizi atarız' diyorlar. Bu yaşananlar; CHP'nin AKP'den farkı olmadığını da gösteriyor aynı zamanda. İşçiyi dönük saldırılarla sindirerek ellerindeki hakları gasp etmeye çalışıyorlar. Mücadelemizde kararlıyız.

KAYNAKLARI KAMULAŞTIRMAK

Umut Çakır

Kanal İstanbul, politik tartışmaların gündemini işgal ediyor. Her önemli politik gündemde olduğu üzere partiler, bağlı oldukları sınıf çıkarlarını gözetken ya da bunu ifşa eden bir hatta ilerliyorlar.

Esasta bu projenin bir iç savaş düzenlemesi olduğuna dair bakış açısını dile getirmiştik. Buna karşılık, tekelci sermayenin gerici muhalefet partisi CHP, İmamoğlu'nun ağzından çıkan "Ya Kanal Ya İstanbul" sözünü sloganlaştırdı. Beklendiği üzere, sefil reformizm ve uzlaşmacı sol partiler bu hoş tımlı sloganı hemen sahiplendiler. Oysa bu slogan devrimci bir krizin ve uzun iç savaşın sınıfları arası politik sınır çizgisini belirlediği bir dönemde, meseleyi yerleştirip belediyeleştirerek, genel politik bağlamdan koparma amacına hizmet ediyor. Dahası, CHP ve kuyrukçusu uzlaşmacılar, "Zaten projeyi yapacak paraları yok, yalnızca kendi tabanlarını konsolide etme peşindeler" propagandasıyla, ısınma turlarını başlatan çatışmayı pasifize etme uğraşına giriştiler.

Tekelci muhalefet partisinin, şimdilik rant hesaplarını bir kenara koymasında ve yıkım projesinin yarattığı öfkeyi absorbe etme çabası yoğunlaştırılmasında bizi şaşırtan bir yan yok. CHP, muhalefet konumunda kaldığı sürece, tekelci sermayenin sınıf çıkarlarını "devrimi pasifize" ederek savunmayı sürdürecektir. Ancak koşullar uygun olduğunda nasıl rantçı, rüşvetçi kesilebildiklerini görmek isteyenler, 90'lı yıllardaki İSKİ skandalına veya şu günlerde patlak veren Mansur Yavaş, Sinan Aygün ifşaatlarına bakabilirler.

Bir iç savaş projesi olan Kanal İstanbul'un bu kentteki yoğun emekçi ve yoksul kitleleri barındıran semtlere yönelttiği yıkım tehdidi, devrimci proletaryaya keskin bir kavranın önünü açıp önderlik etme fırsatı sunuyor. Ancak, devrimci iktidarın fethini hedefleyen bir parti doğrudan milyonları da kapsasa, yerel bir sorunun kendiliğinden genel bir bahane biçimine bürünüp genel bir ayaklanmaya dönüşümünü kendi haline bırakamaz. Bunun için yereli aşan daha genel bir politik çerçeve, buna uygun amaç ve şiarlar kitlelere benimsetilmelidir.

Bu noktada, propagandayı güçlendirmek ve onu yapıcı-pozitif öğelerle tamamlamak için projenin bir iç savaş düzenlemesi olduğu gerçeğine ek olarak, amaç ve hedefleri dolaysız saptamaya yarayan, bu sayede girilecek mücadelede dost ve düşmanı birbirinden kesin biçimde ayıracak gücü bulunan bir yaklaşım sergilemek en doğrusudur. Bu yaklaşım, en özlü biçimde şöyle formüle edilebilir: Varolan kaynakları kamulaştırmak ve bir halk iktidarı yönetiminde emekçilerin yepyeni bir toplum kurmaları doğrultusunda kullanmak. İşin gerçeği, Kanal İstanbul sorunuyla yakından ilgilenen geniş bir emekçi kesim, daha şimdiden bu projeyi, bu çerçevede içinde masaya yatırıyor. Emekçiler, derin bir seziyle kavradıkları bu bakış açısını, çoğu zaman dik-kat çekmeyen yalınlıkla tek bir kelime ile zaten özetliyor: "İsraf" (*)

Tartışmanın bu boyutu, kriz içinde yarı aç ve tümüyle umutsuz bir toplumdaki, ciddi patlamalara neden olur, hatta öyle ki dinci faşizmin en safdil destekçilerinde bile öfke ve homurdanmalara rastlamak şartırcı olmuyor. İki örnek bu safdil tabandaki kaynaşmanın tüm boyutlarını ifade etmeye yeter. Birincisi, Ziraat Bankası'nın Simit Sarayı'na yüz milyonlarca lira aktardığı duyulunca, kopan fırtına dinci faşist basında bile ufak çaplı bir infiale yol açmıştı. RTE, alelacele bu adımı engellemek zorunda kaldı. Ve diğer örnek, "15 Temmuz Aileleri" için toplanan 350 milyon liraya hükümet el koyunca dinci faşizmin iki kere rafine destekçileri bile öfkeyle ayağa kalktılar. Kangrenin vücudun tamamına yayıldığını gösteren örneklerdir bunlar.

Kanal İstanbul için gerekli kredinin bulunup bulunmayacağı şimdilik belirsiz. Yine de dinci faşist iktidarın bu krediyi bulabilmesi için akla gelen her kapıyı çalacağına şüphe yok. Çünkü son yıllarda krizin tıkadığı tüm damarlar, giderek yıkım ve israf çapı büyüyen irrasyonel "Çılgın Projeler"le açılabilir. Bu eğilim hem yaygınlaşıyor hem de her seferinde çapını daha da büyütme zorunda kalıyor. 3. Havalimanı inşasında bugüne dek 10 milyar Euro harcandı. Bu işte kullanılan iş makineleri, araçlar, bu yoldan elde edilen çimento, demir üretimindeki ölçek, kısacası muazzam ölçülerdeki üretim kapasitesi, öyle eskisi gibi "İnşaat bitti haydi paydos" denebilecek türden değil. Ulaşılan bu üretim ve organizasyon kapasitesi ancak daha "Çılgın" bir başka proje ile ayakta tutulabilir. Yoksa boğazlarına dek borç içinde yüzen bu büyük tekelci cehennemin dibini boylayacak ve kendileriyle birlikte tüm bankalar, tüm sanayiye arkaalarından sürükleyecekler.

Kanal yapımı için gerekli paranın en az 150-200 milyar lira olduğu hesap ediliyor. Miktarın dudak uçuklatan çapı, asıl olarak bu tartışmayı "Kaynakların kamulaştırılması" çerçevesine doğru taşımakta. Doğrusu yüzbinlerle sayılabilecek İstanbullu, daha çok çevresel duyarlılık için, birkaç milyon semt sakini başlarına gelecek yıkım için endişe duyuyor. Ama, projenin dudak uçuklatan masrafı, çok daha geniş kalabalıkları tartışmanın odağına taşımaya yetiyor. İşsizliğin 8 milyonu aştığı, gençliğin umutsuzlukla intihara meylettığı böylesine yıkıcı bir kriz ortamında, meseleyi salt çevre duyarlılığı veya o bölgede yaşayanların barınma hakkı düzeyinde ele almak, çok önemli bir fırsatı kaçırmak olacaktır.

(*) Gerçek şu ki, kapitalizmin kendisi her an israf üretir. Kriz zamanlarında bu temeldeki gizli gerçek, çapı büyüyen israf sayesinde en geniş yığınlarca görünür hale gelir. Kriz bir yana bütün o boş kalan dev stadyumlar, dağ başına kurulan şehir hastaneleri, akıldışı 3. Havalimanları vs. bir yana normal zamanlarda da bu sistemin çok açtığı israfı tek bir örnek yeter: Otomobil üretimi. Büyük kentlerde çoğu insan güya işlerine ve evlerine daha hızlı ulaşabilmek adına binek otomobil için yıllar boyu taksit ödüyor. Sonuç, İstanbul'da her sürücünün trafikte kaybettiği günlük zaman 3 saat. Yine de her yıl fazladan bir milyon araç daha satabilmek için, korkunç ölçüde kaynak israf ediyor. Bir diğer örnek elektrik üretimine dair. Bir holding patronu yakınıyor: "İki ay öncesine kadar beş üniteden biri çalışıyordu. Kredilerin bolluğu itti bizi bu işe, aldık kredileri yatırdık, ama şimdi fazlalık var ve bu ne zaman erir?"

"Ölüm Adın Kalles Olsun"

NAZIM AKARSU

Ah sevgili Süleyman yoldaş, hayatı anlamaya çalışma, öğrenme merakıyla, öğrendiklerini anlatma şevkinle; dur durak bilmez devriminle, doğaya ve insanlara olan sevginle, çocuklara olan sevecenliğine, devrime ve sosyalizme olan inancına, alevliliği kendince bir yaşam biçimi haline getirişinle, paylaşımcılığınla, emekçiliğinle, marksist-leninist dünya görüşüne olan bağlılığınla o kadar yaşamın içinde, o kadar canlı, o kadar devingendin ki, bir gün senin ardından bu yazıyı yazabileceğimi hiç düşünemedim...

Seni ilk defa İstanbul Ayışığı'nda tanıştım; benim cezaevinden yeni çıktığım zamanlardı... Sevgili eşinle birlikte bir etkinlik için gelmiştiniz. Bizi merak ediyordunuz; 19 Aralık Zindan Savaşı'nı bezat yaşamış olanları; "Dört Ateşten Gün/Dört Ateşten Gece"yi... Bir odaya çekilip anlatmıştım size yaşadıklarımı, tanık olduklarımı... Çok ama çok etkilenmişsiniz; bilimsel bir düşünüşe sahiptiniz, ama bir o kadar da duygusaldınız. Konuşma bitikten sonra dokunsam ağlayacak durumda olduğunuz gözümde kaçmamıştı. Aynı zamanda gözlerinizdeki pırl pırl insan sevecenliği...

Arap Alevileri hakkında çok fazla bir şey bilmiyordum; ama seni/sizi tanıdıkça, seninle/sizinle sohbetler ettikçe hem Arap Alevilerini daha yakından tanıdım, hem de Antakya hakkında, tarihçesi hakkında daha fazla şey öğrendim.

Sende ve sevgili eşin Eylem'de ilk farketmişim, duygu ve düşünce derinliği idi. Siz devrimciliği salt bir öğreti olarak, yaşamda bu öğretinin gereklerini yerine getirmek olarak görmüyordunuz; felsefesini daha çok

özümsemeye çalışıyordunuz ve insan ilişkilerinde bu felsefi derinliği yansıtmaya uğraşıyorlardınız.

Daha sonraki süreçlerde ne zaman Antakya'ya gelsem, bir kaç gün mutlaka sizde kaldım. Her defasında uzun uzun sohbetler ettik; ideolojik konularda, politik konularda, yaşama dair konularda... felsefeden, sanattan, her şeyden... Geceyarılarına kadar uzuyordu sohbetler; o kadar istihla konuşuyordunuz ki, konuşmayı bitirip yatmaya gitmeyi kendime hak görmüyordum. Göz kapaklarımı kapamıyordum, başım düşüyordu; ama gözümü açtığımda senin konuşmaya devam ettiğini görüyordum. Nazım'ın Memleketimden İnsan Manzaraları'nda anlattığı bir komünist geliyordu aklıma (Ermeni Sagamanyan mıydı?)... "konuşmayı istihla seven bir adam" diyordu Nazım. Sanırım o dakikalarda senin kafanın içinde düşünceler oradan oraya uçuşuyor; konuşmak istediğin her şeyi bir çırpıda konuşmak ve bir sonuca bağlamak istiyordun. "Öğrenmek aklın tadı almasıdır" diyordu Orhan İyiler; belli ki senin aklın epeyce bir gurme idi! (Bak yokluğunda dahi espri yapabiliyorum...) Kaç defa sabah ya da sabaha yakın uyuduğumuzu hatırlıyorum... Tabii sevgili Eylem ve canımız Deniz'imiz bu tempoya çoğu zaman dayanamıyorlardı.

Ne çok seviyordun ikisini de!.. Bunu o kadar güzel hissettiyordun ki... "Ruhe" diyordun ikisine de yani "ruhum"...Bütün çocukları çok seviyordun sen; ama kızın Deniz dünyanıza apayrı bir güzellik katmıştı. Her Antakya'ya gelişimde onun büyüdüğünü gördüm; senin gözlerindeki ışık ona da yansımıştı; çok hızlı öğreniyordu ve çok hızlı kavriyordu her şeyi. Bana

"yoldaş" dediği her defasında da benim içim eriyordu. Biliyordum, bu ailenin yanında ayrı bir yerim vardı. Annen, baban ve kardeşlerinle de tanıştırmıştın beni. Benim Arapça onların da Türkçe bilmemesine rağmen bir-birimizi çok sevmiştik. Ve "söz-süz, yazısız ve çizisiz" anlaşabiliştik...

Harbiye'de birlikte oturup kalktığımız, birlikte dolaştığımız ve konuştuğumuz o günler, şu an bile o kadar canlı ki içimde... Hala inanmıyorum senin hayata gözlerini yumduğuna. Biliyorum ki, o mahallenin her metrekaresinde senin ayak izlerin vardı; "merhaba" demediğin tek bir ev, tek bir insan yoktu (Bu arada Arap Alevilerinde "merhaba" demenin ne anlama geldiğini de ilk senden öğrenmişim). Çocukların "Süleyman amca"sı, gençlerin "Süleyman ağbisi" idin. Yaşlı insanların dahi seni belirli bir saygıyla dinlediklerini gözlemlerimle görmüştüm. Sana sevgi besledikleri ve saygı duydukları için yanında götürdüğün insanlara da sevgi ve saygıyla yaklaşıyorlardı. Leninistlerin bölgede etkin hale gelmesinde senin gözle görülür bir emeğin vardı.

Bütün bu geliş gidişlerimde beni en çok etkileyen ve aklımda en çok kalan, Gezi eylemleri sırasında gecenin bir vakti seninle birlikte Harbiye'den Armutlu'ya inişimiz olmuştur. Geceyarısı, Armutlu'da çatışma olduğunu öğrenir öğrenmez, dışarı çıkmış, o vakitte araba bulamadığımız için yürüyerek gitmiştik. Bir yandan koşar adım yürüyor, bir yandan geç kalacağız endişesi taşıyor, bir yandan polis vb çevirmesine karşı aklımızdan planlar yapıyorduk. Yolu yanılamıştık ki, yanımızdan geçen bir araba durdu; ben sivil polisler sanmıştım, meğer mahalleden seni tanıyan biriymiş ve o da Armutlu'ya

gidiyormuş. Adamlar kısa süren yolculuğumuz boyunca sohbet ettik. Dönüşte de aynı kişi bizi eve kadar getirdi.

Armutlu'da senin atılan gaz bombaları arasında nasıl sağa sola koşuşturduğunu, nasıl beni kollamaya çalıştığını gördüm. Açıkçası ben de seni kolluyordum; çünkü sana bir şey olacak olsa küçük Deniz'imizin ve sevgili Eylem'in neler yaşayabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Bir ayaklanmanın içinde insan bunların hepsini düşünüyör işte!

Ama gel gör ki, "kalles ölüm" seni yıllar sonra; ama hala çok genç denebilecek bir yaşta aramızdan aldı. Trafik kazası geçirdiğini ilk duyduğumda Aynil ve Rasim yoldaşlar geldi aklıma. Seninle de konuşmuştu bir defasında. "Bir komünistin trafik kazasında ölümünden daha kötü bir şey olamaz" dediğini hatırlıyorum; araba kullanırken dikkatli olmanı istemişim senden. İlk önce kazayı araba kullanırken geçirdiğini düşündüm nedense; oysa başka bir aracı sana çarpması sonucu ağır yaralanmış ve hastaneye kaldırılmışsın. Komada olduğunu duyduğumda dahi ölümü yakıştıramadım sana; nedendir bilmiyorum, komadan çıkacağını düşündüm. Yaşamı böylesine seven, dolu dolu yaşayan bir insanın bizi öylece bırakıp gidebileceğini kabullene-medim bir an. Sevgili Deniz ve sevgili Eylem'in yaşayacağı büyük acıyı düşününce, senin artık soluk almanın ne anlama geldiğini getirdim gözlerimin önüne...

Ama olmadı... "Kalles ölüm" galebe çaldı bu kez! Ama şunu bilmelisin sevgili yoldaş, bu gökkubbenin altında insanlığın büyük kurtuluşu için söylediğin ve yaptığın her şey benimle/bizimle yaşamaya devam edecek. Sonsuza kadar, daima!..

Süleyman Şehla'yı Kaybettik

Uzun yıllar Antakya Ayışığı Sanat Merkezi çalışmalarında yer alan, yapılan etkinliklerde elinden gelenin en iyi ortaya koyan mücadele arkadaşımız, yoldaşımız Süleyman Şehla, 8 Şubat günü geçirdiği trafik kazası sonucu hayatını kaybetti.

Süleyman Şehla, 9 Şubat saat 13.00'de Karayer Mezarlığında son yolculuğuna uğurlandı.

Hasankeyf ve Dicle Vadisi için Son Çağrı Son Şans

Hasankeyf Koordinasyonu'nun "Hasankeyf ve Dicle Vadisi için Son Çağrı!" adıyla yapılan basın açıklaması, 13 Şubat günü TMMOB'da gerçekleştirildi.

Koordinasyon adına Beyza Öztürk, "Dicle Vadisi yok edilmeye başlandı. 400 kilometrelik bu alanda her gün ortalama su seviyesi 15 cm yükseliyor. Şu ana kadar 22 köy sular altında kaldı. 147 köy büyük bir belirsizlikle suların köylerine ulaşmasını bekliyor. Boğulmak ve evsiz kalmak arasında kalan insanların çözüm bekliyor" dedi.

Bu hatadan dönülmesi için çağrı yapılarak sone eren basın açıklamasından sonra Sezgin Tanrıkulu ilk sözü alarak 12 bin yıllık tarihin katledildiğini anlatarak bunun için mücadeleye çağırıldı.

HDP milletvekili Züleyha Gülüm ise iç veya dış göçlerde en çok kadınların zorlandığını dile getirdi ve "doğu ile batının birleşik mücadelesi önemlidir" vurgusu yaptı. "Bir halkın geçmişini yok ederek onu kimlik-sizleştirme politikalarının sonucu olarak yaşanan bu gelişmelere karşı, gelin birlikte Hasankeyf'e sahip çıkalım" diyerek cümlelerini sonlandırdı.

DİSK-TMOBB-TTB adına konuşan Nazmi Algan ise, "köprüden önce son çıkış diyerek son çağrılarımızı yapıyoruz. Halk sağlığı açısından önemli sorunlarla karşı karşıyayız. Baraj kapaklarının tekrar açılarak göletin kontrollü şekilde boşaltılmasını talep ediyoruz" dedi.

Beyza Öztürk yeniden söz alarak, "Hasankeyf Koordinasyonunda buluşanlar olarak gücümüz yetmiyor. Hasankeyf hepimizin kimliğidir; geçmişimiz ve değerlerimizdir. On binlerce yıllık belleğimizi yok etmeye çaba harcıyorlar. Sermayeyi güçlendirmek için ısrarla bu projenin üstünde duruyorlar. Hepimiz o patlayan dinamitlerin altında kalıyoruz. Bugün eğer bu coğrafyada yaşıyorsak sorumluluklarımız çok fazla. Hevsel bahçeleri, Dicle Vadisi ile birlikte yaşam yok ediyor. Vakit geçirmeden o kapakları birlikte açalım" dedi.

Hüda Kaya da, "Binlerce yıllık bir hafızayı elli yıla değişen bir kafa var karşımızda. Biz ne yaptık, kolektif şekilde ses çıkarıp örgütleyebildik mi? Tarihimizi değil geleceğimizi yok ettik. Hasankeyf sadece doğa, kültür meselesi değil bunların hepsi" dedi.

Salonda söz alarak yapılan konuşmaların ardından Hasankeyf'te yapılan ekoloji ve doğa düşmanı politikaların yenileceği vurgusu ve dayanışma çağrılarını ile toplantı sona erdi.

SOSYAL REFORMİZMİN İTİRAFI - 3

İ.Cevat Çetiner

Diyalektik kavrayış yeter-sizliği, sürekli olarak Lenin tarafından konu edilip, eklektizmle eleştirilen Troçki'nin öğrencisi Nimtz'e hayran kalan H.Fırat, ikinci yazısına diyalektik hatırlatmasıyla giriş yapmış. Troçkist Nimtz'e hayran kalan H.Fırat'ın böyle bir hatırlatma yapması pek anlamlı olmuş doğrusu! Eminiz ki, devrimci proletarya, Nimtz'in Stalin'e karşı-devrimci demesini olanaklı kılan diyalektik kavrayışını ne kadar güvenilir buluyorsa, ona hayranlık bildiren H.Fırat'ın diyalektik kavrayışını da o kadar güvenilir bulacaktır bundan sonra.

H.Fırat, İstanbul seçimlerine dair taktik dehasını anlatmaya çalışırken, geçmişte devrim-reformizm ilişkisine dair kurduğu diyalektiği hatırlatıp, kendini CHP'yi destekleme konusunda da haklı çıkarmaya çalışıyor. Sanıyor ki, devrim-reform diyalektiğini kavrayış çok doğru. Şöyle diyor:

"...Program taslağı gündemi çerçevesinde, özellikle de programın 'Acil Demokratik ve Sosyal İstemler' ile 'Emeğin Korunması' bölümleri üzerine çok hararetle tartışmalara vesile oldu. Konu devrim-reform ilişkisi, bu kapsamda devrimci bir programda reform istemlerine yer olup olmadığı idi. Programda acil istemlere yer verilmesine karşı çıkan yoldaşların dayanağı tarihsel deneyimlerdi, programın bu bölümünün sonradan kendi içinde amaca dönüştürülerek reformizme geçişe dayanak yapılabileceği kaygısı taşıyorlardı..."

H.Fırat'ın bugünkü pratik politika-

sının reformlara kilitlenmiş olmasına bakılırsa, itiraz edenler haksız da değilmiş ki, H.Fırat bundan öyle bir zirve yaptı ki, bir ara özeleştirilirdiyse de, pratikte değişen hiçbir şey olmadı. Neyse, mesele H.Fırat'ın devrim-reform ilişkisini programda diyalektik bir ustalıkla belirledikleri iddiasıydı. H.Fırat, o zaman bana inanmıştınız, şimdi niye inanmıyorsunuz demeye getiriyor.

Bu konu H.Fırat-Kızılbayrak reformizminin bir başka temel taşı olması nedeniyle önemli. Ama konu uzun ve bizim uzunca ele alma imkanımız yok burada. Dolayısıyla detaya girmeden bir şey söyleyelim. Parti programında, zafere ulaşmış bir devrimin yapılması gereken demokratik, sosyal, ekonomik, işçi yaşamını iyileştirmeye yönelik acil istemler bölümünün olmasıyla; devrim mücadelesi sürecinde uğruna mücadele edilmesi gereken reformlar bölümünün olması başka şeylerdir. İlki, reformları devrime tabi kılmak, onun ürünü görmektir. İkincisi koşulsuz toplumsal reformculuktur.

Bir komünist partinin programında meselenin nasıl konulması gerektiğini görmek için, H.Fırat'ın gözünü Troçki'den ve onun öğrencisi olan A.Nimtz'den ayırıp Lenin'e çevirmesi lazım. Lenin'in diyalektik kavrayışını anlaması lazım.

"...Bu nedenle Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi, önüne en yakın politik görev olarak ÇARLIK OTOKRASİSİNİN YIKILMASI VE YERİNE AŞAĞIDAKİ ŞU HUSUSLARI güvence altına alan demokratik bir anayasa temelinde cumhuriyet kurulmasını

koyar..." (C-2 / 227) der Lenin parti programında.

Bu betimlemenin ardından Lenin, işçi sınıfının fiziki ve moral yozlaşmadan korunmasını sağlayacak ve ayrıca kurtuluşu için mücadele yeteneğini yükselecek önlemleri sıralar. İşçi sınıfını ileriye taşıyacak tüm reformlar, otokrasinin yıkılmasına, politik özgürlüğün elde edilmesine yani devrime bağlıdır. Böyle yapılmaz da H.Fırat'ın yaptığı gibi programda, devrim sürecinde uğruna acil mücadele edilecek talepler reform talepleri bölümü konulursa, toplumsal reform mücadelesinden kurtulunamaz. Durum görülüp, biz iktisadi mücadeleyi fazla öne çıkardık dese de, özeleştirilirdiyse de, Kızılbayrak'ın durumunda olduğu gibi.

H.Fırat'ın ömrü uzlaşma arayışıyla geçmiş olan Troçki'nin öğrencisine hayran kalması boşuna değil anlayacağınız. Aynı diyalektik kavrayışsızlığa sahipler. Lenin'in deyimiyle "Diyalektiği başını geçiremediği yerden kuyruğunu geçirmek" olarak anıyorlar.

H.Fırat, devletin faşist olduğu gerçeğini de reddediyor. Gerçeğin her zaman somut olduğunu hatırlayan H.Fırat, anlaşılın, bu devletin faşistleştirilmiş olduğuna dair 50 yıldır hiçbir somutluk görememiş. Şöyle diyor:

"...Milliyetçi cephe örneğinde olduğu gibi, basitçe dinci faşist bir hükümet tarafından değil, fakat devlete hakim dinci faşist bir iktidar bloğu tarafından yönetilmektedir. Bu, bugünün Türkiyesinin en özgün yönlerinden biridir..."

Günümüz Türkiyesinde dinci-faşist

parti, devlet oligusu ile onun yerleşik hale gelmek sancısı/çabası gösterilmeden, doğru devrimci bir taktik politika saptamak, izlemek olanağı olamaz. Bugün AKP-MHP bloku hükümet değil, devletin ta kendisidir; bu durumu kalıcılaştırmakta zorlansa da ve bu nedenle halen elinden gelen her şeyi yapsa da... Buna günümüz Türkiye'sinin bu temel siyasal gerçeğine dayanmadan hiçbir taktik politika isabetli olamaz..."

Şimdi H.Fırat'ın yazılmış bu cümleleri biz fanilerin anlayacağı dile çevirmek lazım. H.Fırat, MC hükümet olmakla birlikte devlete egemen olmadı diyerek, 12 Mart 71' darbesiyle devlet faşistleştirilmemiştir diyor aslında.

Ve bugünü anlatmaya çalışırken, dinci-faşist parti sadece hükümet değil, aynı zamanda devlete hakim oluyor derken de, aslında, 12 Eylül darbesiyle bile devlet faşistleştirilmedi diyor.

Yani H.Fırat, devletin faşist olduğunu, gerçeğinin bu olduğunu kabul etmiyor. Somutu anlama kabiliyetini, dolayısıyla gerçeği görme yeteneğini anlatmak için başka söze gerek var mı?

Bu sözlerin benzerlerini 71'lerden bu yana çok duyduk aslında. TKP'nin ağzında geveleyip durduğu o meşhur "tırmanan faşizm" safatasının H.Fırat'ın bu sözleri H.Fırat'ın dinci-faşist partiye karşı belirlediği taktik politika "tırmanan faşizm" tespitini yapan TKP'nin çözüm olarak ortaya koyduğu taktik politikanın aynı: "Faşizme geçit yok!" Dolayısıyla da çözümü de aynı, CHP'ye destek.

Lenin Troçki'yi nasıl tarif ediyordu: "Bugün bir fraksiyonun, yarın bir

başka fraksiyonun düşünsel donanımını aşırır." Lenin, H.Fırat'ı tarif etmiş.

Biz H.Fırat'ın bu konumuna yıllar önce dikkat çekmiştik. Devrimci proletaryayı H.Fırat'ın "yarı troçkist reformist" bir anlayışa sahip olduğuna dair; EMEP, ÖDP vs'nin 90'lı yılların başında hararetle savunduğu faşizmin çözülebileceğine dair sapkın fikirleri paylaştığına dair uyarıydık. Bunun için, Taylan Işık'ın "Reformizmin Eleştirisi" kitabına, özellikle de "faşizm ve demokrasi mücadelesi ilişkisi üzerine" adlı bölüme bakılabilir.

H.Fırat'ın Lenin'den hoşlanmadığını söyledik sık sık. Lenin'e adım başı şerh düşen ve arkadan hançerleyen H.Fırat, Nimtz'den bazı alıntılar aktardıktan sonra,

"... Yinelemiş olayım: Bütün bunlarla amacım size ustalarımızın taktik esneklikte işin ucunu kaçırdıklarını göstermek ya da işte örnek alınması gereken davranışlar bunlar demek değil" diyor.

H.Fırat'ın, A.Nimtz'le aynı kalıptan, Troçki'nin kalıbından çıktığı ne kadar belli.

Ağlarını örüyor, kurbanlarını çekmek için yemleri özenle döşüyor ve bekliyor...

Şimdi yukarıdaki sözleriyle H.Fırat, ustaların taktik esneklikte ipin ucunu kaçırdıklarına mı inanıyor? İnanıyorsa niye açıkça söylemiyor? İnanıyorsa, ustaların yanlışından neden medet umuyor? Yok ustaların taktikinin doğru olduğunu düşünüyorsa neden örnek alınmalıdır diyemiyor cesaretle?

Devam edecek

Eylem Yapan Öğrencilere Cezalar

Biat eden bir toplum istiyorlar. Çocuğundan yaşlısına, emeklisinden memuruna, öğrencisinden işçisine her alanda tüm toplumun biat etmesini istiyorlar. Devletin, herhangi bir kurumun ve yahut bas-kın cinsin yaptığı - söylediği - şeyi biat etmelisin. Sorguladığın, karşı çıktığın, hele ki protesto ettiğin zaman karşılığını mutlaka alırsın, cezanı çekersin.

19 Aralık günü, okullarındaki kantinlerdeki yüksek fiyatları boykot etmek için "öğrenci kantini" kurarak çay-kahve dağıtan İTÜ'lü öğrenciler, okuldan uzaklaştırıldı.

Sürdürdükleri boykota, İTÜ yönetiminin tüm baskılarına ve tehditlerine rağmen devam eden öğrencilere yönetim soruşturma açtı ve bugün, 7 öğrenciye 'bir yarıyıl için uzaklaştırma' cezası verildiği öğrenildi.

Gereke şöyle: "Öğrenme ve öğretme hürriyetinin engelliyici veya 'yükseköğretim kurumlarının işleyiş ve huzurunu bozucu eylemlerde bulunmak' ve 'izin almadan toplantılar düzenlemek' eylemlerini işlediğiniz tespit edilmiştir".

Suçlarının sadece "çay dağıtmak" olduğunu söyleyen öğrenciler, "Hiçbir hukuki dayanağı olmayan alınan bu karar kabul edilemez. Kantin fiyatlarına karşı aldığımız boykot kararının ardından gerek rektörlük gerekse güvenlik tarafından her türlü baskıya maruz kaldık. Kendi okulumuzda darp edilen arkadaşlarımız dahi oldu. İTÜ yönetiminin aldığı bu kararı kabul etmiyoruz, gerekli yerlere başvuracağız" diyorlar.

Birkaç gün önce de, kadın cinayetlerine, kadına yönelik şiddete karşı sokaklara çıkan ve "Las Tesis" dansı yapan kadın öğrencilerin kaldığı yurttan atıldığı haberini almıştık.

Eğitim araç gereçleri maliyetinin yüksek olduğu, yeme ve içmenin yüksek maliyetli ve düşük kaliteli oluşu, barınma zorlukları, kampus ve yurt dışlarında maruz kalınan taciz ve tecavüzlere seslerini çıkarmadan katlanmaları isteniyor öğrencilerden. Ve bunu yapmadığında, bunlara her karşı çıkışlarında cezalarla karşı karşıya kalıyorlar. En basit protestolarda eğitim hakkından ve barınma hakkından mahrum bırakılıyorlar.

Bir taraftan yükseltilen eğitim maliyetleriyle emekçi çocuklarına üniversite kapıları kapatılırken, yurttan atılma ve üniversitelerden uzaklaştırma gibi tüm eğitim-öğretim hayatını etkileyecek ağır cezalarla, politik öğrenciler de kapatılıyor kapılar. Eğitim öğretim hakkı için, tüm öğrencilerin ayağa kalkması zorunlu.

"Ulaşım Zammı Geri Çekilsin"

İstanbul'da ulaşım yapılan zamları protesto etmek için İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde eylem yaptı. 14 Şubat günü Saraçhane'de bulunan İBB önüne ulaşıl-mak için bindikleri metroda turnikelerden atlayarak ulaşım ücretlerini boykot ettiler.

İBB önünde toplanan öğrenciler "Ulaşım haktır engellenemez", "Ulaşım zamları geri alınsın" sloganları attı, "Krizin Faturasını Biz Ödemeyeceğiz, Ulaşım Zamları Geri Çekilsin" pankartı açıldı.

Öğrenciler adına okunan basın açıklamasında toplu ulaşım yapılan zamların geri çekilmesi istenerek "Büyük çoğunluğu yoksulluk sınırının altında yaşayan halkın sırtına büyük bir yük daha binmiş oldu" denildi.

Ağzına kadar dolu otobüs ve metrobüslerde yolculuk yapmak zorunda kaldıklarını söyleyen öğrenciler, "Her yapılan zamda hizmetleri durdurılmaktan bahsedilen, dayanamadıkları için mecbur olduklarını ifade edenlere sesleniyoruz: En doğal hakkımız olan ulaşım zamlarının kabul etmiyoruz" diyerek zamlar geri çekilene kadar mücadeleye devam edeceklerini söylediler.

Eylem sonunda öğrenciler yine turnikelerden atlayarak kampuslerine döndüler.

Gezi Umuttur

Taksim Dayanışması, 18 Şubat'ta 6. duruşması görülecek Gezi davasına ilişkin 11 Şubat günü bir basın açıklaması yaptı. TMMOB Mimarlar Odası Büyükkent Şubesi Karaköy binasında yapılan basın açıklamasında, "Bu davada adı bile geçmeyen canlarımız, Gezi'yi sonuna kadar savunmak borcumuzdur" denildi.

Açıklamayı okuyan Taksim Dayanışması sözcülerinden Mücella Yapıcı, "Ülkemizin toplum, kent ve demokrasi tarihinin en parlak ve onurlu sayfalarından biri olan ve anayasal, demokratik bir hak kullanımı olan Gezi Direnişi suçlaştırılmaya çalışılmaktadır" dedi.

Aynı zamanda Gezi davasında yargılanmakta olan Mücella Yapıcı, "İddianamede geçen isimler nezdinde, demokratik haklarını kullanmak için sokağa çıkan milyonlarca insan yargılanıyor."

Gezi'nin ne olduğunu binlerce kez anlattık. Gerekirse milyonlarca kez daha anlatırız. Gezi, bu memleketin eşitlik, özgürlük ve adalet umududur. Gezi bir kalışma, bir darbe girişimi gibi de-

ğerlendirilemez, aynı cümle içinde bile anılamaz. Çünkü Gezi, her bir yurttaşın tamamen kendi iradesiyle, kendi itirazını alıp geldiği, sözünü söyleyebildiği, taleplerini sıralayabildiği, kendi haklarını savunduğu, eşitliği, özgürlüğü ve

görmedim, duymadım' demesini kimse beklemeden" diyen Yapıcı, "Türkiye'nin en önemli 12 barosunun da ortak açıklamalarında belirttiği gibi: Adil yargılanma hakkı ihlal ediliyor ve savunma hakkı kısıtlanıyor. Gezi, hiçbir iddianame-nin, hiçbir 'yeniden kıymetlendirilmiş' Fethullahçı dosyasının kirletmeyeceği kadar büyük bir toplumsal gerçekliktir" diyerek milyonların taleplerinin de kararlılıkla arkasında durmaya devam edeceklerini vurguladı.

Açıklama, "Geziyi savunduk, savunacağız. 18 Şubat'ta Silivri'deyiz!" denilerek sonlandı.

Gezi Parkı eylemlerine ilişkin açılan ve Osman Kavala'nın tutuklu yargılandığı, Taksim Dayanışması'ndan Mücella Yapıcı, Can Atalay ve Tayfun Kahraman ile birlikte 16 sanıklı davada İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı 30. Ağır Ceza Mahkemesi'ne mütalaasını sunmuş, Osman Kavala, Mücella Yapıcı ve Yiğit Aksakoğlu'na ağırlaştırılmış müebbet hapsi talep edilmişti.

paylaşımca bir şenliktir. Baskadan, yalandan, adaletsizlikten, liyaketsizlikten, hak ihlallerinden bunalmış insanların sözünü söyleme şeklidir. Halkın itiraz hakkı demokrasinin bir parçasıdır; demokrasi bir bütündür ve bölünemez" dedi.

"Gezi Davası'nda yargılananların 'yapmadım, etmedim,

584 Günlük İşe Dönme Mücadelesi

Aydın Büyükşehir Belediyesi'nde otobüs şoförü olarak çalışan ve Sosyal İş Sendikası'nda örgütlenen Yunus Cengiz ve Okan Arslan, Belediye Başkanı Özlem Çerçioğlu tarafından işten atıldıktan sonra 584 gündür işlerine dönme mücadelesi veriyor.

İşe iade davasını kazanmalarına rağmen mahkeme kararı uygulanmayan "Direnişçi Efeler ve Didim İşçi Emeklileri Grubu", 12 Şubat günü mahkeme kararının uygulanması talebiyle basın açıklaması yaptılar.

Basın açıklamasını Direnişçi Efeler ile dayanışmada bulunan Didim İşçi Emeklileri Grubu'ndan Hasan Kaşıkır okudu. Özlem Çerçioğlu'nun mahkeme kararını hiçe sayarak, hukuku ayaklar altına aldığını, Yunus Cengiz ve Okan Arslan'ın işlerine iade edilmediğini belirten Kaşıkır, Didim İşçi Emeklileri olarak buldukları her yerde bu hukuksuzluğu teşhir edeceklerini ve Aydın halkına anlatmaya devam edeceklerini vurguladı.

Yunus Cengiz ve Okan Arslan'ın örgütlü oldukları Sosyal İş Sendikası Genel Merkez yöneticileri ve DİSK Genel Merkez yöneticilerine de seslenen Hasan Kaşıkır, "Bugüne kadar sermaye ve siyasi iktidarlar haklarımızı gasp ederek, tüm kazanımlarımızı bir bir elimizden geri alırken, seslerini çıkarmayan yöneticilerden de işçi düşman politikalarının hesabını soracağız" dedi.

Eylem "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Direne Direne Kazanacağız" sloganlarıyla ve alkışlarla sona erdi.

KANAL-İSTANBUL MESELESİNDE BUZDAĞININ ALTI!

NERGİZ ASYA

Kanal İstanbul Projesi'ne karşı çeşitli kesimlerden tepkiler günden güne güçlenerek artıyor. Proje'nin ne olduğuna dair bilgi kirliliği ise had safhada! Öncelikle işin ehli olanlara başvurarak projenin ne olduğuna bir göz atalım:

TMMOB İstanbul Çevre Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu Başkanı Meryem KAYAN'ın açıklamasına göre "Marmara bölgesinde yaklaşık 45 km uzunluğunda, 20.75 m derinliğinde, 250 m genişlikte yapılması öngörülen söz konusu "Kanal"; Karadeniz'den Marmara Denize kadar tüm coğrafyayı onarılmaz ve kestirilmeyen bir biçimde etkileyecek hasar ve yarılma meydana getirme tehdidi taşımaktadır.

Söz konusu Kanal güzergâhı; Küçükçekmece Lagün Havzasında Sazlıdere - Durusu güzergâhında tasarlanırken, Kanalın, İstanbul ili Küçükçekmece ilçesi, lagün/deniz ara kesitinden başlayıp, Altınşehir ve Şahintepe mahalleleri arasında Küçükçekmece Lagünü Sazlıdere boyunca geçirilerek, Sazlıdere Barajı üzerinden Sazlıbosna ve Dursunköy mahallelerinin yakınından Arnavutköy'ün batısına varmakta, Baklalı, Terkos ve Durusu mahallelerinin arasında Karadeniz'e çıkmak üzere önerilmektedir.

Kanal projesinin Marmara, Trakya, Karadeniz bölgesi anakarası, kıyı ve denizleri başta olmak üzere giderek tüm coğrafyayı, ekolojik, ekonomik, sosyopolitik olarak geri dönüşü mümkün olamayacak biçimde olumsuz etkileyeceği açıktır."

Her Dönem İstisnalarla Önümüze Getirilen Proje: Kanal İstanbul

ABD'nin 1950 yılında Sovyetler Birliği'ne karşı planladığı ve hayata geçirmeye çalıştığı Karadeniz Marmara Denizi Kanalı projesi haritası ile Kanal İstanbul Projesi haritası arasındaki benzerlik dikkat çekici bir noktada. Yani malum şahısların "büyük hayalleri"nden çok, emperyalizmle olan bağımlılık ilişkilerinin bir sonucu olarak görmek gerekiyor. En uygun koşulda yerine getirilmesi gereken bir ev devri aslında.

Yakın tarihimizde 1990'da TÜBİTAK tarafından Ağustos ayı Bilim Teknik Dergisi'nde yayınlanan bir makale dikkat çekicidir: "İstanbul Kanalını Düşünüyorum" adlı makalede, kanal güzergâhı Büyükçekmece gölünden başlayarak Terkos gölünün batısından geçecek şekilde Marmara'nın Karadeniz'e bağlanması şeklinde tarif ediliyor.

1994'de Ecevit İstanbul'un Avrupa yakasında Karadeniz ile Marmara arasında bir kanal açılmasını önermiş, bu proje DSP'nin Kanal İstanbul Projesi adıyla partinin seçim broşüründe yerini almıştır.

Her dönem bir başka vesileyle aynı proje önümüze gelmiştir aslında. Bu bağlamda

bakacak olursak ABD Senatosu'na 2006 yılında verilen bir yasa taslağında; "İstanbul ve Çanakkale Boğazlarını ilgilendiren Montrö Antlaşması'nın, ömrünü doldurduğu, bu anlaşmanın günün koşullarına uygun olarak yeniden düzenlenmesi gerektiği" söylenir.

Kısa bir süre sonra, ABD Türkiye Büyükelçisi Ross Wilson, Ankara'da bir açıklama yapar ve Montrö Antlaşması'nı kamuoyunda tartışılabilir duruma getirir. 3 Mart 2006'da gazetecilere, "Montrö Antlaşması oldukça açık ve biz Karadeniz'in uluslararası sularda bulunmasından kaynaklanan haklarımızdan yararlanmak istiyoruz. Yani gerektiğinde gemilerimiz buraya girebilir" der.

Bundan kısa bir süre sonra; 2008'de Gürcistan'a müdahale için Karadeniz'e girmek isteyen ABD savaş ve uçak gemilerinin sözleşme gereği Karadeniz'e girmesine izin verilmemesi ile açığa çıkan problemler de göstermektedir ki, emperyalistlerin çıkarı için bu yolun açılması büyük önem taşımaktadır.

RTE'nin Başbakan olduğu dönemde, 26 Nisan 2011'de, Haliç Kongre Merkezi'nde "Türkiye Hazır Hedef 2023" adını verdiği bir basın toplantısı düzenledi. Burada Karadeniz'i Marmara'ya bağlayacak ve Kanal İstanbul adını alacak ikinci bir su yolu açılacağını RTE bizzat açıkladı.

ABD'nin Montrö Antlaşması'nı ortadan kaldırmak için yaptığı ani atak nedensiz değildi. Büyük Orta Doğu Projesi girişiminin hızlanması için Karadeniz havzasının, Kafkasya ve Balkanların ABD denetimine girmesi isteniyordu. Bunun için "her tonaj, tür ve sayıda ABD gemisi", Karadeniz'e denetimsiz girmeliydi.

Büyük Ortadoğu Projesi kapsamındaki konuşmalarda sık sık dile getirilen bir nokta olmuştu. Tarihsel bağlarıyla ortaya koyduğumuzda, bu projenin inatla yapılma ısrarının altında rantın yanı sıra ve daha da çok 3. Dünya Savaşı'nı, küresel iç savaşları görürüz; böylelikle yaşananlara duru gökte çakan bir şimşekmiş gibi bakmamak mümkün olabilecektir.

Küresel bir iç savaş projesi olarak orta yerde duran bu kanal projesinin diğer ayağı ise ranttır.

Şimdi gelelim Kanal İstanbul Projesi kapsamında değerlendirilecek olan araziler, kimlere pay edilmiş konusuna...

2011'den bu yana Kanal İstanbul'un gündeme gelmesiyle birlikte, 30 milyon metrekare arsa hareketi olduğu açıklanmıştı. "30 milyon metrekare Beyoğlu, Gaziosmanpaşa ve Bayrampaşa büyüklüğü demektir"

Katar Emiri Şeyh Temim bin Hamed el-Sani'nin annesi Şeyha Moza'nın Başakşehir'de 100 bin lira sermayeli şirket kurup 1,5 ay kadar sonra Kanal İstanbul güzergâhında 44 dönüm arazi satın aldığı da ortaya çıkmıştı.

Kuveyt uyruklu Mohammad Mad Almarzouq ve Khaled Issam Almarzouq adına kayıtlı Shurak Al Ajdad Gayrimenkul Turizm İnşaat ve Ticaret A.Ş., 125 bin 402 metrekare arazi aldı.

Beş tapusu bulunan şirketin İstanbul Ticaret Sicili'ne kayıtlı olduğu, şirketin kuruluşunun 15 Mayıs 2015 tarihli Ticaret Sicil Gazetesi'nde yayımlandığı belirtildi.

Süleyman el Muhaidib adlı Suudi girişimcinin bölgede 99 bin 97 metrekarelik araziye ait beş tapu kaydının olduğu bildirildi. Suudi iş adamının Türkiye'de büyük tutarlarda gayrimenkul ve enerji yatırımı yaptığı ifade edildi.

Birleşik Arap Emirlikleri uyruklu ve adresi Dubai'de görünen Noora Gayrimenkul Turizm İnşaat ve Ticaret A.Ş. adlı şirketin 79 bin 81 metrekareye ait iki tapu kaydının olduğu belirtildi.

Ahmed Humaid Matar Altayer adlı girişimciye ait olan şirketin İstanbul Ticaret Sicili'ne kayıtlı olduğu ve kuruluş tarihinin 7 Temmuz 2017 olduğu belirtildi.

Elbette emperyalist kapitalist sistemin çöküşü ve küresel bir iç savaşın başlaması ele alınamayacak bir konuydu bu; emperyalistlerden izin almadan nefes dahi alamayan bir ülkenin jeopolitik, ekonomik, siyasal ve toplumsal dengeleri göz önünde

bulundurulduğunda, şuan her cephede karşı karşıya gelen ve diğer ülkeleri kaç defa yok edebilecek silahları olduğuyla ilgili denemeler yapan ülkeler, şimdi ön bildirim şartı, kalış süresi lenecek olan araziler, kimlere pay edilmiş konusuna...

Montrö Boğazlar Sözleşmesinin artık geçerliliğini yitirdiğini söyleyen ABD'li yetkililerin yanında, Montrö delinmediği sürece bu kanal projesi Türkiye'nin sorunudur

diyen Rusya'ya değin ülkelerin düşüm noktası olan Montrö Boğazlar sözleşmesi nedir diye kısaca bakalım isterseniz...

Montrö Sözleşmesi, Türkiye açısından bakarsak barış, savaş tehdidi altında ve savaşta boğazlardan geçecek gemilerle ilgili şartları içeriyor. Montrö gereğince:

Madde 2'de, "Barış zamanında, ticaret gemileri, gündüz ve gece, bayrak ve yük ne olursa olsun, hiçbir işlem (formalite) olmaksızın, Boğazlar'dan geçiş ve gidiş-geliş (ulaşım) tam özgürlüğünden yararlanacaklardır. Bu gemiler, Boğazlar'ın bir limanına uğramaksızın transit geçerlerken, Türk makamlarınca alınması Sözleşmesinin Ek'inde öngörülen vergilerden ve harçlardan başka, bu gemilerden hiçbir vergi ya da harç alınmayacaktır."

Madde 3'te, "Ege Denizi'nde ya da Karadeniz'den Bo-

ğazlar'a giren her gemi, uluslararası sağlık kuralları çerçevesinde Türk yasalarıyla konulmuş olan sağlık denetimi için, Boğazlar'ın girişine yakın bir sağlık istasyonunda duracaktır. Bu denetim, bir temiz sağlık belgesi ya da bu maddenin 2. fıkrasındaki hükümlerin kapsamına girmediğini doğrulayan bir sağlık bildirisi gösteren gemiler için, gündüz ve gece, olabilen en büyük hızla yapılacak ve bu gemiler Boğazlar'dan geçişleri sırasında başka hiçbir duruş zorunda bırakılmayacaklardır..."

Madde 10'da, "Barış zamanında, hafif su üstü gemileri, küçük savaş gemileri ve yardımcı gemiler, ister Karadeniz'e kıyıda olan ister olmayan devletlere bağlı bulunsunlar, bayrakları ne olursa olsun, Boğazlar'a gündüz ve aşağıdaki 13. ve sonraki maddelerde öngörülen koşullar içinde girerlerse, hiçbir vergi ya da harç ödemeksizin, Boğazlar'dan geçiş özgürlüğünden yararlanacaklardır."

Madde 13'te, "Savaş gemilerinin Boğazlar'dan geçmesi için, Türk Hükümetine diploması yoluyla bir ön-bildirimde bulunulması gerekecektir. Bu ön-bildirim olağan süresi

ğazdan geçişine izin verirken bunu da koşula bağlar: Ekim 2013 itibarıyla bu tonaj sınırlaması 30 bin ton olarak belirlenmiştir. Sözleşme gereğince yalnızca Karadeniz'e kıyıda devletlerin denizaltıları geçiş yapabilecekken bunun koşulu olarak sadece Karadeniz dışında yaptırımları ya da satın aldıkları denizaltılarının Türkiye'ye vaktinde haber vermesi koşulu ile geçirebileceğinden bahsediliyor. Boğazdan geçişte bulunacak bütün yabancı deniz kuvvetlerinin en yüksek toplam tonajı 15 bin ton olarak belirlenerek, diğer bir sınırlama olarak 9 gemiyi aşmaması yönünde ek yapılmıştır.

Rusya, Kanal İstanbul ile ilgili yaptığı açıklamada "Montrö aşılmadığı sürece bu Türkiye'nin sorunudur" diyerek aslında projeye itiraz etmediğini ilan ederken, bir çok Amerikan basını bunu heyecanla karşıladı ve ekolojik yıkım boyutunu iki yüzlü homurdanmalarla geçiştirdiler.

Kısacası, Kanal İstanbul'un Karadeniz'e kıyıda olmayan ülkelerin savaş gemilerine yönelik kısıtlama getiriyor oluşu, serbestçe giremeyen tek yer olan Karadeniz'e girmek için bir fırsat olarak görünüyordu... (Tabii Montrö'nün aşıl-

bilmesi için benzer bir kanalın Çanakkale için de yapılması, oranın da baypas edilmesi gerektiğini not olarak düşelim. Zira sözleşme her iki boğazı kapsayan hükümler içeriyor.)

Birçok yönüyle ele alınması gereken ve durdurulması gereken bu proje için son sözü kitleler söyleyecektir. Masa başında kurulan planların pratiğin okulunda değiştiği örneğini tüm dünyada görüyoruz.

Herkesin "bayram değil seyran değil hükümet bu projeyi niye gündeme getirdi" diye sorduğu bir ortamda birileri yine "gündem değiştirmek maksatlı" şeklinde açıklamalar yapma sığınağına düşme hakkına sahip elbette; ama meselenin bu kadar basit olmadığı, bu dönemde gündeme getirilmesinin tesadüf olmadığı; işin içerisinde rant pazarlıklarının yanı sıra ve daha fazla süre giden 3.Dünya Savaşı ve küresel iç savaşlar olduğu dikkatli bir gözle bakılrsa görülebilecektir.

Sözleşme yalnızca kıyıda devletlerin denizaltılarının bo-